

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ν° 42

ΟΚΤΩΒΡΙΣ '81

Τιμή δρχ. 20

ΟΙ ΒΟΒΙΑΓΙΣΤΕΣ

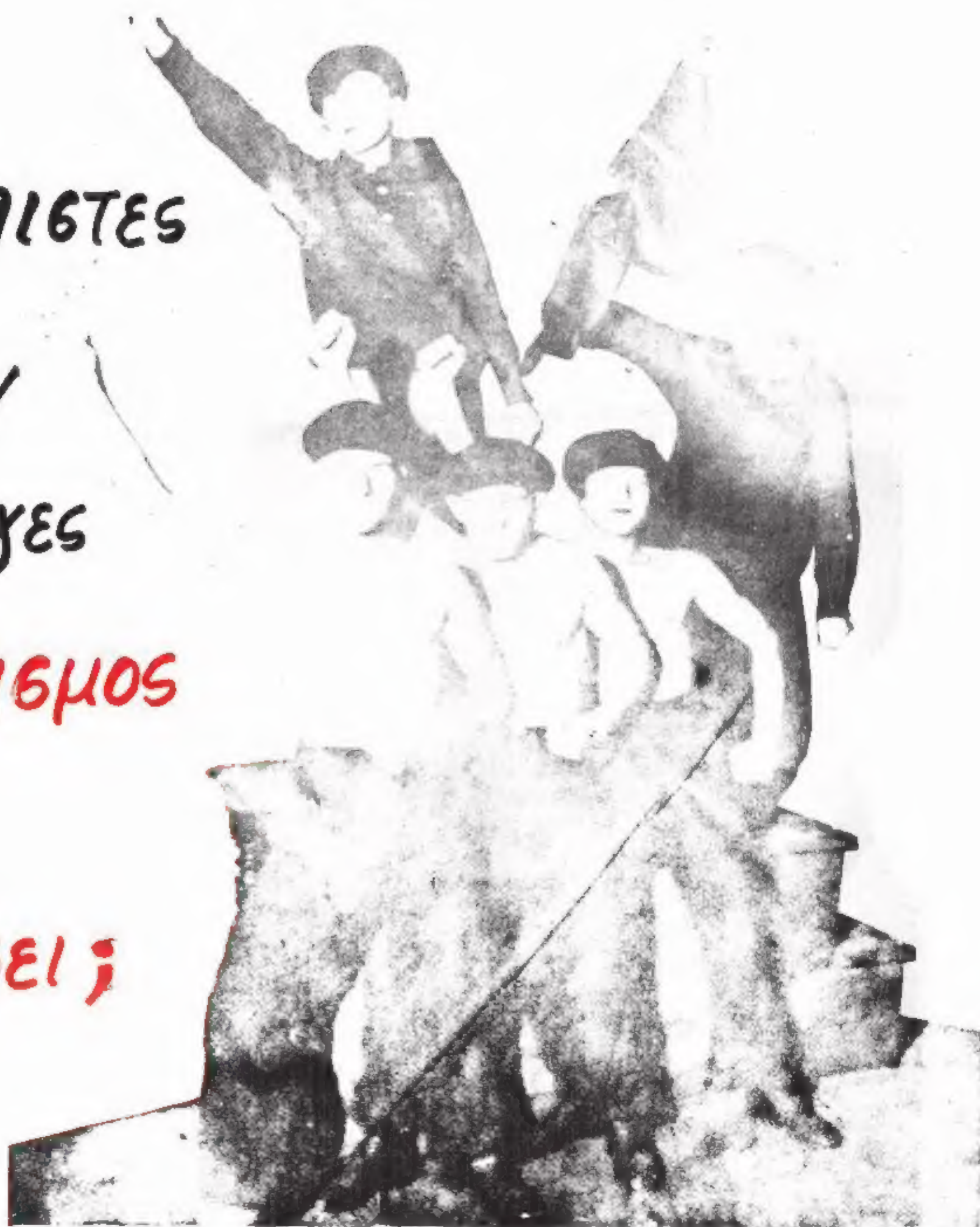
ΝΙΚΗΘΑΝ

ΕΤΙΣ ΕΚΛΟΧΕΣ

Ο ΒΟΒΙΑΓΙΣΜΟΣ

ΠΟΤΕ

ΘΑ ΝΙΚΗΘΕΙ ;

Πορόλο που σέ δηλ τή μακροδου-
τη προεκλογική περίοδο ή νίκη του
ΠΑΣΟΚ ήταν ή πιο πολυσυζητημένη
προβλεψη, από τή στιγμή που έγινε
πραγματικότητα μέ τό έκλογικό από
τέλεσμα της 18 'Οκτώβρη, ή επιτυχία
α τοί ΠΑΣΟΚ έχει προκαλέσει πληθός
ερωτηματικά, συζητήσεις και άναζη-
τήσεις, δεξιά και αριστερά.

Τό θέαμα των ύπουλών της Νέ-
ας Δημοκρατίας, που μέχρι χτες εί-
χαν χωμένη τή μούση τους στη σου-
πιέρα της εξουσίας, νά αρχίζουν τώ
θα συζητήσουν γιά τή "εξακρίβωση
των ατόλων της ήττας στις εκλογές"
είναι από μόνο του άρκετό γιά νά
δημιουργήσει τήν αίσθηση ότι κάτι
επιτέλους άλλαξε. Καί μέσα σ' αυτό
τό κλίμα, όπου κυριαρχεί παντού,
στό τύπο στά κόμματα, πλατεία στό
κόσμο ή άτιμόσφαιρα ενός νέου ξεκι-
νήματος, ή άτιμόσφαιρα του "γυρίζου-
με σελίδα", όλες οι προεκλογικές ά
ναλύσεις, οι έκτιμήσεις και οι προ-
οπτικές ξαναπαίρνουν από τήν αρχή.

Ιδιαίτερα αυτό λαμβάνει γιά ό-
λο τό πάμα αριστερά του ΠΑΣΟΚ. Τό
σο στη ρεφορμιστική άσο και στην
έπαναστατική αριστερά ή επίδραση
του γενικότερου κλίματος έξουσίας
συνδίδεται μέ τήν νικητή γείση της
περιωριστοποίησης που έπισημόνισαν
άι εκλογές. Τό αποτέλεσμα είναι έ-
να άπάνταστο κομπούζι σύγχυσης, δ
που ή υποχρεωτική αίσιοδόξια των
έπισημων κομματικών άνακινώσεων
που χαρακτηρίζουν τό πρώτο βήμα
πρός τήν άλλαγή και τόν σοσιαλισ-
μό, συμβαδίζει μέ μία έντονη
αίσθηση άδυναμίας άπέναντι στό
θρίαμβο του ΠΑΣΟΚ.

Πού βρίσκεται λοιπόν; Σέ πε-
λάγη εντύχιας γιατί τώρα πιά άνοι-
γει μία "μεταβατική περίοδος" πρ-
ά τήν "παγματική άλλαγή", τή "λαϊκή έ-
ξουσία", τό σοσιαλισμό; Ή στά τάρι-
τα της άπελπισίας; γιατί μία π-
ρε φαλλάγγι, τό ΠΑΣΟΚ; Σίγουρα χο-
άζεται μία πιο οδισιαστική έκτιμη-
ση της κατάστασης.

Συμμαχία

Στις κάλπες της 18 'Οκτώβρη έκφρά-
στηκε οριστικά μία πλατεία συμμα-
χία α που οικόδομήθηκε γύρω από τό ΠΑ-
ΣΟΚ και τό πρόγραμμα του, άνακαί-
ζοντας άστούς και μικροαστούς και
κερδίζοντας τή υποστήριξη της έρ-
γατικής τάξης.

Ή μεγάλη επιτυχία του ΠΑΣΟΚ
βρίσκεται άκριβώς στό γεγονός ότι
κατάφερε νά προτείνει πειστικά έ-
να "κοινωνικό συμβόλαιο" στους έ-
ταίρους αυτής της συμμαχίας, άξιο-
ποιώντας ταυτόχρονα τήν κρίση έμπ-
ιστοσύνης της άστικής τάξης άπέναν-
τι στη Νέα Δημοκρατία σάν φυσικά
της έκούχρονιστικής έξέδρασης της
και τήν άνάγκη των μεσοαστικών
και μικροαστικών στρωμάτων από τή
συνέπεια αυτής της εξέδρασης. Τή
στιγμή πού ή Νέα Δημοκρατία συν-
τηρωνε άπάνω της τις άμορφες τών
αντιθέσεων που καθόριζε ή προσπα-
θεία μεταρρύθμισης του έλληνικού
καπιταλισμού μέσα σέ συνθήκες κρί-
σης, τό ΠΑΣΟΚ ύπόκειται τό ξεπερά-
σμα αυτών των αντιθέσεων προβάλλου-
τας τήν δημοκρατική έκδοχή του έκ
συγχρονισμού σάν διέξοδο.

Εδώ βρίσκεται τό κλειδί της
νέας πολιτικής κατάστασης που δη-
μιουργείται μέ τή νίκη του ΠΑΣΟΚ.
Σέ μία χώρα σάν τήν Έλλάδα μέ τό
ίδιατερο κοινωνικό βάρος των μι-
κρομεσαίων, ή συμμαχία της άστικής
τάξης μέ τό μεσοαστικό παίζει
βασιικό ρόλο γιά τή σταθερότητα του
πολιτικού καθεστώτος. Ή άποτυχία
της νέας Δημοκρατίας είναι ότι, πα-
ρόλη της συνκατάθεσης που είχε από
αυτά τό στρώματα όσον άνέλαβε τήν
έξουσία μέ τή μεταπολίτευση, δέν
κατόφερε νά μετατρέψει αυτήν τήν
συνκατάθεση σέ σταθερή συμμαχία.
Τώρα τό ΠΑΣΟΚ παίρνει τή σκυτάλη
έκκινώντας μέ καλύτερες προποθέ-
σεις γιά τήν άναγνώση αυτής της
συμμαχίας, άλλά τό άν θά πετύχει ή
όχι αυτή ή άναγνώση είναι ένα άνα-
χτό στήλημα. Όσοι πιστεύουν ότι
μέ τό ΠΑΣΟΚ στήν έξουσία ό πρόσω-
πο του έκούχρονισμού είναι στωμένο
μέ ρομποτικά ύποκείμενα τής αντι-
θέσης αυτής της άρείας, Άλλά καί
όσοι "μέ" την μία γρήγορη άποτι-
μή "παλιού" ΠΑΣΟΚ, όπου
άλη των πασο-

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙ- ΚΕΣ ΤΗΣ

ΚΙ' ΥΣΤΕΡΑ, ΛΕΕΙ, Ο ΑΝΤΡΕΑΣ
ΘΑ ΖΗΤΗΣΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΙΤΤΕΡΑΝ
ΝΑ ΕΓΓΥΗΘΕΙ ΤΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΣΥΝΟΡΑ
ΤΗΣ ΠΕΣΙΝΕ, ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΘΑ
ΠΕΡΑΙΟΥΝΕ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ.

τωμάτων κάνουν από τό μάτια τους
τή σπουδαιότητα της μεταρρύθμι-
σης προαπόδειας του ΠΑΣΟΚ. Πρέπει
να σταθούμε πιο άναλυτικά στήν δη-
μοκρατική έκδοχή του έκούχρονισ-
μού που προωθεί ή κυβερνητική δα-
λάη.

Δημοκρατικός έκούχρονισμός

Κάθε μία από τις πλευρές του
προγράμματος του ΠΑΣΟΚ και όλες
μαζί στό σύνολο τους είναι προσο-
μομένης στις άπαιτήσεις του έλλη-
νικού καπιταλισμού. Τό πρώτο πρό-
γμα που χρειάζεται νά ξεκαθαρίσου-
με, δηλαδή, είναι ότι τά μέτρα που
άρχισε ήδη νά παίρνει ή νέα κυβερ-
νηση ύπηρετούν μέ τό δικό τους
τρόπο τήν άστική στρατηγική.

* Στόν οικονομικό τομέα πρέπει νά
δοϋμε τήν "κοινωνικοποίηση" τήν
"αυτοδιαχείριση" και τούς "πονογ-
γικούς" σάν δημοκρατική έκδοχή τώ
κρατικού παρεμβατισμού, τής έπι-
βολής εξοδηματικής πολιτικής και
της προώθησης της συγκεντροποίησης
στήν μικροπαράγωγη. Σέ μία περίοδο
οικονομικής ύφεσης, όπου υπάρχει
πρόβλημα κινητοποίησης κεφαλαίων
γιά επενδύσεις, μέ ταυτόχρονη καθή-
λωση του έργατικού κόστους και ά-
ναδιόρθωση των τομείων μέ κομηλή
παραγωγικότητα (πάρτη του "υπερ-
εμπορισμού", του "κατοικιστικού"
ή πολιτική της επέμβασης του κρά-
τους, της αυτοσυγκράτησης των έργα-
ζομένων και της άστικής προσπάθια-
ς των μικροπαράγων άποτελεί ζω-
τική άνάγκη γιά τήν άναγνώση της
εργατικής άστικής συμμαχίας. Γι' αυτό
άλλαξε και οι κυβερνητι-
κές προσπάθειες προς αυτή τήν κα-
τεύθυνση δέν είναι καινοφανή φαί-
νόμενο. Ας θυμηθούμε τή κρατικο-
ποίηση του Καραϊσκάκη τής "σοσια-

λισμού" του Παπαληγοπούλου και τις ό
μοδικές καλλιέργειες που προώθε-
σε χρόνια τώρα ή "Άγροτική Τράπεζα".

* Στήν έξωτερική πολιτική ή γραμ-
μή των σκληρών διαπραγματεύσεων
μέ τό ΝΑΤΟ και τήν ΕΟΚ γιά τήν έ-
ξασφάλιση άνατάλαγματος, ή άναζη-
ση έρυσμάτων μέ τήν άνάπτυξη "ισό
τιμων σχέσεων μέ όλες τις χώρες"
και ή προαγωγή του "κινδύνου από τή
"Ανατολή" άποτελεί τήν πατριωτική
έκδοχή της Καραϊσκάκης διπλωμα-
τίας μέ τις γνωστές "αντιθέσεις" της
μέ τά άνομιματώματα στό Βαλκάνια
καί τήν Μέση Άνατολή και μέ τούς
άναγνώσιμους της άπέναντι στήν
Τουρκία. Άλλαξε ό ίδιος ό Παπαν-
δρέου δέν διατάζει νά διακηφεί
ότι θα συνεχίσει τό βετικό στοιχείο
α που έγκαινισε ό σημερινός πρόε-
δρος της Δημοκρατίας.

* Στό έπίπεδο των μεταρρυθμίσεων
στόν κρατικό μηχανισμό ή πολιτική
του "δημοκρατικού προγραμματισμού"
έρχεται νά έκούχρονισει τής πα-
ραχωμένες διαδικασίες πρόσβασης
των μικρο, αστικών στρωμάτων και
ένσωματώσεων των έκπροσώπων της έρ-
γατικής τάξης και των άρστών. Ά-
ντί γιά τό παλαιοκομματικό ρουσφέ-
τι και τό συμβούλιο έγκάθετων τι-
ποιν ΣΚΟΠ προβάλεται ή νομιμοποίη-
ση των "όμοιών πλεισης", ή θεσμοθέ-
τηση του "λόγην" μέσα από τόν διά-
λογο μέ τή τοπική αυτοδιοίκηση, τό
συνδικάτο, τής έπιστημονικής και έ-
παγγελματικής άναγνώσεως. Μά άλλα
λόγια, τό πρόγραμμα νύω από τό ό-
ποιο έχει οικόδομηθεί ή συμμαχία
που δώσει τή νίκη του ΠΑΣΟΚ είναι
προσαρμοσμένο στις άνάγκες του κυ-
ρίαρχου τμήρου της συμμαχίας. Αύ-
τό έχει σημασία νά ξεκαθαρίσου-
με γιατί ό συγκεκριμένος τρόπος
μέ τόν όποιον έξελεχθηκε τό ΠΑΣΟΚ
από τό κέρδιμα μιας σταθερής έκ-
λογικής πλειότητας μέσα στους μικ-

ροαστούς μέχρι τήν κατάκτηση της
εμπιστοσύνης των άστών έχει άδηνή
σει πολλούς συντρόφους νά βλέπουν
τό πρόγραμμα του εΐτε σά πρόγραμμα
με ρεφορμιστικό δρόμο γιά τό σο-
σιαλισμό εΐτε σά πρόγραμμα άποτι-
κού μικροαστικού σοσιαλισμού. Καί
στις δύο αυτές περιπτώσεις ή έμφα-
ση της κριτικής άπέναντι στό ΠΑΣΟΚ
πέφτει στόν άπαραμυθιστικό χαρα-
κτήρα του "σοσιαλισμού" του. Στήν
πραγματικότητα, όμως, τό πρόβλημα
δέν βρίσκεται εκεί. Τό πρόγραμμα
του ΠΑΣΟΚ δέν είναι καθόλου άπαρα-
μυθιστικό. Είναι ένα πρόγραμμα πού
μπορεί νά άξιοποιηθεί από τήν άσπι-
κή τάξη γιά τήν προώθηση των έπι-
λογών της και τήν άγκίστρωση των
μεσοστρωμάτων σ' αυτές τις έπιλογές.

Βρισκόμαστε δηλαδή, μπροστά σέ μία
πολιτική που θά προσπαθήσει νά
σταθεροποιήσει τήν σημασία της έκ
λογικής νίκης του ΠΑΣΟΚ προωθώντας
τόν στρατηγικούς στόχους των καπι-
ταλιστών (όπως έκανε και ή πολι-
τική της Ν.Δ.) άλλά μέσα από δια-
κρίσεις που έξασφαλίζουν τήν υπο-
στήριξη των μικροστών (πράγμα που
δέν κατάφερε ή Ν.Δ.). Όλες αυτές
ό διαπιστώσεις, δέν σημαίνουν ότι
πρέπει νά δοϋμε τήν πολιτική του
ΠΑΣΟΚ σάν άπλή συνέχιση της πολι-
τικής της Ν.Δ. πού θά άναπαράγει
τις άντιθέσεις της μέ τόν ίδιο
τρόπο, τό γεγονός ότι αυτή ή πολι-
τική προωθείται μέ τήν δημοκρατι-
κή έκδοχή της παίζει ίδιαίτερο πό-
λο, ίδιαίτερα άν πάρουμε όπ' όψη ό-
τι ούσιωστικά αυτό τό πεπρωμα γί-
νεται γιά πρώτη φορά στήν Έλλάδα.
Καμία από τις κοινωνικές τάξεις
δέν έχει έμπεριείρε άπό μία τέτοια
διαχειρίση της έξουσίας, πράγμα πού
έχει ξεχωριστή σημασία στήν διαμό-
ρφωση των πολιτικών αντιθέσεων ά-
πέναντι στήν κυβερνηση της άλ' γνη-
Γιά νά γίνουμε πιο συγκεκριμένοι:

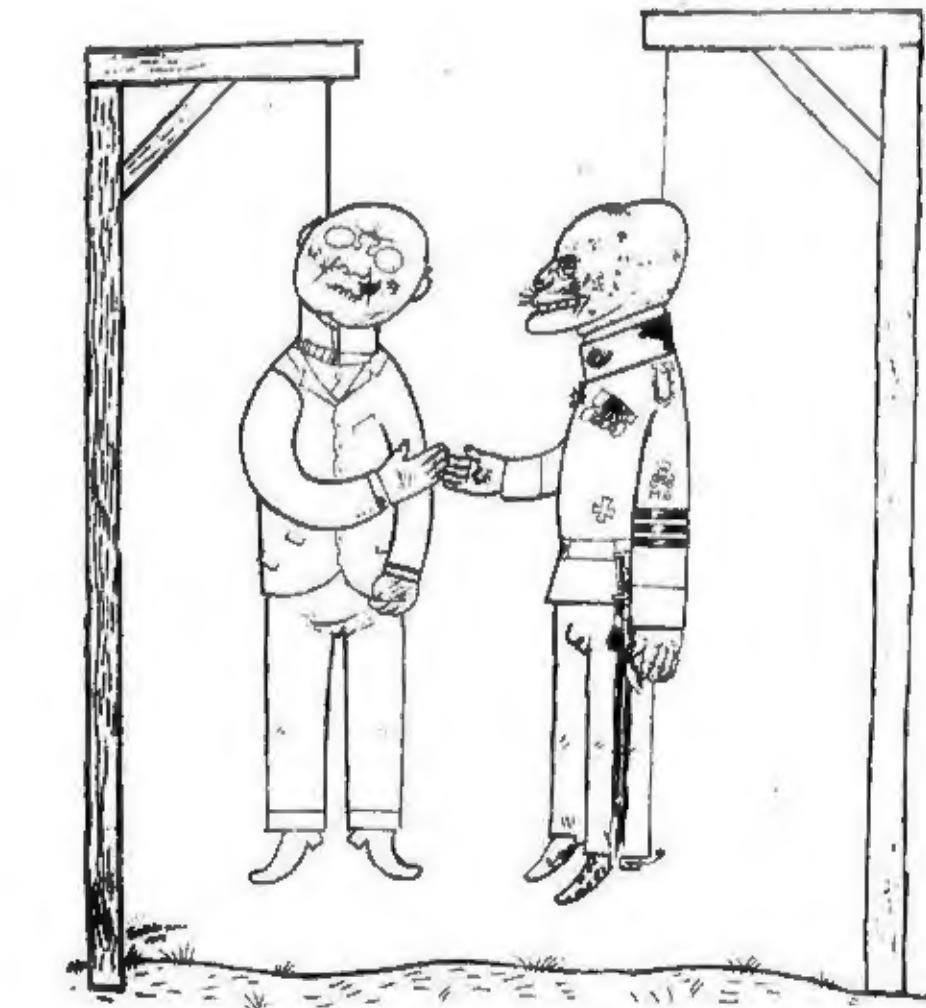
ΑΛΛΑΓΗΣ ΚΕΣ ΤΗΣ

τό πέρας από τήν δίωξη των συν-
δικαλιστών μέ τήν άσσυβούλια νομιμο-
ποίησης του Ν 64/74 στήν τοποθέτη-
ση έκλεγμένων συνδικαλιστών στήν
διοίκηση των έπιχειρήσεων κοινής
χρήσεως άποτελεί έλμα στα μάτια
της έργατικής τάξης, έστω και άν ό
όλος τους θά είναι νά άναβήσουν
ήν παραγωγικότητα. Ή έμφανιση έ-
νε έλληνα πρωθυπουργού πού άπα-
ρεί τις άμορφες του ΝΑΤΟ από
ήν άμερικάνικη τηλεόραση είναι
ιά νά έμπεριλά στα μάτια των λα-
κών στρωμάτων, έστω και άν προσ-
εγγίξω θά κληθούν νά πληρώσουν τό
λαγάρισμα γιά τήν έξασφάλιση των
διαπραγματευτικών "άσπ" του "Α-
ντρέα. Τό θέαμα ενός ύπουργού δικα-
σύνης πού δείχνει νά συγκινείται
από τις φοικαλεότητες των φυλακών
έρχεται σά χτυπητή αντίθεση μέ τή
συμπεριφορά του Στυμάρτη, έστω και
άν οι κρατούμενοι παραμένουν
στό έλεος των ίδιων έξοντυκτών
θεσμών της φυλακής, θά μπορούσαμε
νά άναφέρουμε και άλλα παραδείγ-
ματα. Άλλά τό κοινό χαρακτηριστικό
τους είναι τό έξής: ύπόδειξη μία ά-
πόσταση άπό τήν πολιτική της
Ν.Δ., και τό ΠΑΣΟΚ πού δέν δημι-
ουργεί άπειδή ή μία είναι λιγότε-
ρο άστική από τήν άλλη ή έπειδή ή
μία έχει και "βετικό σημείο" πού
δέν τά είχε ή άλλη, άλλά έπειδή ή
πολιτική του ΠΑΣΟΚ προσπαθεί
νά παίρνει όπ' όψη της τις άνάγκες μι-
ας άναγεννημένης συμμαχίας της άσ-
τικής τάξης μέ τά μικροαστικά στρώ-
ματα καθώς και της καθήλωσης της
έργατικής τάξης στήν ούρα αυτής
της συμμαχίας.

αντιφάσεις και όρια

Πού είναι τά όρια αυτής της
προσπάθειας; Μέχρι ποιά βαθμό είναι
δυνατό νά άγκιστρώσουμε όλ προο-
δοτικές των μικροστών στις έπιλο-
γές του έλληνικού καπιταλισμού χω-
ρίς νά μπαίνει σέ άμφισβήτηση ή
προσαρμογή της πολιτικής του ΠΑΣΟΚ
στις άνάγκες των καπιταλιστών; Τό
κλειδί γιά τήν άπάντηση σ' αυτά τά
ερωτήματα βρίσκεται στους ρυθμούς
μέ τους όποιους σταθεροποιούνται
(οικονομικά, ίδε ολογικά, πολιτικά)
τά νέα μεσοστρώματα που ενοποιούνται
από τήν προώθηση του άστικού έκού-
χρονισμού. Πρέπει μέ άλλα λόγια,
νά ξεσηλώσουμε από τις άντιθέσεις
που έξισώνουν τις άνακατατάξεις
μέσα στα μικροαστικά στρώματα μέ
τήν καταστολή τους. Οι μεταρρυθ-
μίσεις που θέλει ή άστική τάξη νά
προωθήσει τό ΠΑΣΟΚ είναι άπόλυτα
άναγνώσιμες μόνο άπέναντι στήν
έργατική τάξη ενώ μέσα στους μικ-
ροαστούς υπάρχουν κομμάτια που μπο-
ρούν νά βρουν διέξοδο μέσα άπ' αυ-
τές. Για παράδειγμα ή επέκταση του
κρατικού παρεμβατισμού ή άνά-
δειξη "αυτοδιαχειριστικής" και
"συνεταιριστικής" γραμμής κρατίας
προσφέρει προοπτικές κοινωνικής ά-
νόδου μέσα από νέες διαδικασίες
σε άντικατάσταση άλλων (π.χ. οι μι-
κροεπιχειρηματικές άποστολές).
Και άν όκείνα τά οικονομικά περιβά-
ρια γιά τέτοια άναλύματα είναι μι-
κρά, δέν πρέπει νά ύποτιμώμε τις έ-
θεολογικές και πολιτικές έπιπτώ-
σεις τους. Άντίστοιχα σάν "έθνικά
ήματα" ή αντίληψη γιά δέν δέν

ιμπεριαλιστικές διαθέσεις των μι-
κροστών πού τάχα θά βάλουν διλήμ-
ματα στήν κυβερνηση "εΐτε μέ μάς εΐ-
τε μέ τήν ΕΟΚ και τό ΝΑΤΟ" είναι
λαθευμένη. Μόνο τά συμφέροντα της έ-
ργατικής τάξης βολικούνται σέ άπό-
λυτη αντίθεση μέ τήν ένταξη στους
ιμπεριαλιστικούς συνσπινμούς. Ή
μικροαστική βάση του ΠΑΣΟΚ έχει
όλα τά περιθώρια νά έκτιμήσει τό
ισοζύγιο ύποχρεώσεων - άνατάλαγ-
των και νά ύποστηρίξει τήν σκληρή
διαπραγματευτική λογική του Άντρέ-
α μέσα στήν ΕΟΚ και μέσα στό ΝΑΤΟ.
Γιά παράδειγμα, ή άνάπτυξη πολεμι-
κής βιομηχανίας μέ τήν βοήθεια του
ΝΑΤΟ είναι ένα άνατάλαγμα εύπορο-
δεκτό τόσο γιά τούς καπιταλιστές
που θά συμμετάσχουν στις επενδύ-
σεις όσο και γιά τούς "μή πνοονομι-
όχους" μικρομεσαίους πού θά κινη-
θούν ύπεργολαβικά γύρω τους. Γι' αυτό
τό και κατέχει τόσο κεντρική θέση
στήν διαπραγματευτική λογική της
κυβερνησης, σέ συνδυασμό μέ τήν έ-
νοποίηση της "τούρκικης" άπειλής.
Όλα αυτά δέν σημαίνουν ότι
τό ΠΑΣΟΚ έχει λυμένο τό πρόβλημα
της σταθερότητας της συμμαχίας ά-
ντων - μικροστών, ίδιαίτερα σέ συν-
θήκες έθνοκαταστάσεων. Έχει έ-
να προαπαιτούμενο προς αυτή τήν κα-
τεύθυνση, άλλά οι ρυθμοί μέ τους ό
ποιους θά μπορεί νά τόν ύλοποιή-
σει ή όχι εξαρτώνται και από τήν
εξωτερική διεθνή συγκυρία και από

τήν διατήρηση της κοινωνικής γαλή-
νης, κανένας έθνικός κοπιταλισμός-
πολύ περισσότερο έ ελληνικός-δέν
έχει τήν άναση νά έλλισει τήν έλευθε-
ρα. Ή ένταση των άναγνώσεων (οί
κοινωνικών, στρατιωτικών) είναι αυ-
τή πού καθορίζει πόσες θυσίες θά
άπεψήσει ή διατήρηση και ή ένταξη
σ' τήν διαπραγματευτική θέση του
κάθε έπίδοξου "σκληρού" διαπραγμα-
τευτή. Καί σήμερα τό διεθνές παζάρ
(εΐτε πρόκειται γιά τήν έξασφάλι-
ση άγορών γιά έξαγωγές ή θάελων
γιά επενδύσεις, εΐτε άνατάλαγμάτων
από λαχρούς συμμάχους) έπιβάλλει
πολύ άσπληνους όρους. Τό ΠΑΣΟΚ μπο-
ρεί νά θέλει νά προχωρήσει τόν έκ
συγχρονισμό του έλληνικού καπιτα-
λισμού μέ ρυθμούς πού νά έπιτρέ-
= πουν τήν σταθεροποίηση των συμα-
χιών πού σπριζουν αυτή τή προσπα-
θεία, άλλά ή έκλογή των ρυθμών δέν
περνάει από τό χέρι του.

και η έργατική τάξη;

Ύπάρχουν δύο άκόμα σημεία πού
πρέπει νά πάρουμε όπ' όψη μας γιά
τήν έκτιμηση της πολιτικής κατάστα-
σης μετά τήν έκλογική νίκη του ΠΑ-
ΣΟΚ.

Τό πρώτο σημείο άφορά τις σχέ-
σεις της κυβερνησης μέ τήν άστική
τάξη. Οι διαπιστώσεις πού είχαμε
κάνει γιά τόν άστικό χαρακτήρα της
κυβερνησης της νέας κυβερνησης και
γιά τήν έγκαρία πού προσφέρει στή
άστική τάξη γιά άναγνώση των συμ-
μαχιών της δέν πρέπει νά μας δδη-
γούν στό συμπέρασμα ότι δέν ύπό-
ρχουν άντιθέσεις σ' αυτές τις σχέ-
σεις. Γιατί όλες οι μερίδες της άστικής
τάξης δέν ενοποιούνται άμοιόμορφα
πό τόν έκούχρονισμό, ούτε υπάρχει
άμορφια μεταξύ τους γιά τό ποιά
θά πληρώσουν τις όποιεσδήποτε πα-
ραχωρήσεις πού άπαιτεί ή δημοκρα-
τική διαχείριση της προώθησης του
Πρόταγμα: Οι βιομηχανοί πού έχουν
συνθήσεις νά άρμεγουν άνευλόγητοι
τά άνεία της "Εθνικής Τράπεζας"
δέν θά χειροκροτήσουν άμοιόμορφα
τις όποιεσδήποτε προσπάθειες νά
ορθολογικές άξιοποίησης των επεν-
δύσεων του τραπεζικού συστήματος,
έστω και άν θά γίνονται μέ τό πιο
αυτήρη καπιταλιστική κριτήρια άπο-
τέλ κήττης. Όμως ό Άνδρέας πε-
τε δέν έκτιμώμε τό νέο ρόλο πού θ
νέθεσε στήν έμπορική ό Καραϊσκάκη,

έτσι και σήμερα θά ύπάρξουν περι-
πτώσεις πού συγκεκριμένο καπιταλι-
στές δέν θά δεχτούν θυσίες γιά τό
γενικότερο συμφέρον της τάξης τους.
Και βέβαια σέ τέτοιες στιγμές θά
κορυφώνεται τό τροπάριο, πού ήδη έ-
χει άρχισει, γιά τήν ύπερσπίση της
δημοκρατικής κυβερνησης από τις έ-
πιθέσεις της άλγιορχίας. Στις δια-
κυμάνσεις πού θά περνάει ή σταθε-
ρότητα της συμμαχίας γύρω από τό
ΠΑΣΟΚ, θά είναι και αυτός ένας πα-
ράγοντας πού τό κατά πόσο θά λει-
τουργεί σάν τοπικό γιά τή λαϊκή
συνείδηση ή όχι εξαρτάται από τις
αντιθέσεις της έργατικής τάξης.
Πράγμα πού μάς φέρνει τό δεύτερο
σημείο.

Ή έργατική τάξη στήν συγκεκρι-
μένη συγκυρία της νίκης του ΠΑΣ-
ΟΚ βρέθηκε στήν ούρα της συμμαχίας
πού νίκησε, άλλά δέν βρίσκεται μέ-
σα σ' αυτήν. Ή άνήμπορη πολιτική
της ρεφορμιστικής άριστερας επέ-
τρεψε στό ΠΑΣΟΚ νά καθήλωσει τήν έ-
ργατική τάξη σ' αυτή τήν θέση και
άφήνει τό περιθώριο γιά τήν συνέ-
χιση αυτής της κατάστασης.

Ή άπογοήτευση μέσα από τις ήτ-
τες των δικών της άγώνων σέ συνδυ-
ασμό μέ τόν "αντιδεξιό" προσανατο-
λισμό του ρεφορμιστικού προγράμ-
ματος πού τόσα χρόνια καλλιεργούντο
από ΚΚΕ έκανε τήν έργατική τάξη νά
στροφεί στό ΠΑΣΟΚ μέ τήν τήν μογ-
νητική έλξη της άμεσης και εύκολης
λύσης. Αυτή ή μαζική ύποστήριξη, ό-
μως, δέν σημαίνει και ένομοσύνη
της έργατικής τάξης ούτε στήν συ-
μμαχία, ούτε -πολύ περισσότερο- στό
κράτος. Ή προοπτική της ένταξης
της έργατικής τάξης στήν συμμαχία
πού οικόδομησε τό ΠΑΣΟΚ, μέ ταυτό-
χρονη διεύθυνση του ρόλου του μι-
κροαστικού στοιχείου και άναγνώρι-
ση του δικού τους πολιτικού ρόλου
είναι ή προοπτική πού προβάλλει τό
σο τό ΚΚΕ όσο και τό ΚΚΕσ, έστω κι
άν τήν βλέπουν νά προωθείται μέσα
άπό διαφορετικούς δρόμους. Ό άμε-
σος κίνδυνος πού δημιουργείται άπ'
αυτή τήν στάση της ρεφορμιστικής
τάς άνεία της "Εθνικής Τράπεζας"
δέν θά χειροκροτήσουν άμοιόμορφα
τις όποιεσδήποτε προσπάθειες νά
ορθολογικές άξιοποίησης των επεν-
δύσεων του τραπεζικού συστήματος,
έστω και άν θά γίνονται μέ τό πιο
αυτήρη καπιταλιστική κριτήρια άπο-
τέλ κήττης. Όμως ό Άνδρέας πε-
τε δέν έκτιμώμε τό νέο ρόλο πού θ
νέθεσε στήν έμπορική ό Καραϊσκάκη,

παρά τις δυνατότητες, όμως, πού
προσφέρει αυτή ή κατάσταση γιά τή
καθ' όλην της έργατικής τάξης, α-
πό τήν άναιρεί τό γεγονός ότι τό
βάρος των θυσιών πού άπαιτεί ή έκ
συνχρονιστική εξέδραση, έστω και μέ
τήν δημοκρατική έκδοχή της, πέφτει
στις πλάτες των έργατών. Δέν βρια-
κόμαστε, δηλαδή, στις παρωμένες μι-
αυτές περιόδους άναγνώσεως, άλλά
αντίθετα σέ περίοδο έντόνων πι-
έσεων πάνω στήν έργατική τάξη. Κά-
θε μέτρο "έξυγιάνσης", "έξορθολογι-
σμού", ή "νομιμοποίησης" πού θά περ-
νεί, έστω κι άν έξικινεί μέ καθο-
λική συναίνεση, θά κλημάνει τις
πιέσεις αυτές. Έτσι, διαγράφεται
μπροστά μας μία περίοδος όπου θα
μιας διάφορα κομματικές έργατι-
κή, τάξης θά τείνουν νά έκκολλήσουν
άπ' τήν ούρα της συμμαχίας πού νί-
κησε στις 18 'Οκτώβρη, άλλά μέσα σέ
συνθήκες πού δέν θά ενοχούν πολιτι-
κά αυτή τήν άποδέσμευση. Όσο άνα-
κολη, άρνη ή βασανιστική και άβ-
ναι, όμως, αυτή ή διαδικασία, θά άπο-
τελεί τήν μόνη δύναμη πάνω στήν ό
ποία μπορεί νά στηριχτεί μία αυτό
νομη άντιμετώπιση όλων των άλλων
αντιθέσεων του υπέροχου πού άνέδειξε
τό ΠΑΣΟΚ στήν έξουσία.

Κλείνοντας αυτές τις πρώτες έ-
κτιμήσεις γιά τήν νέα πολιτική κα-
τάσταση, αυτό πού θέλουμε πάνω άπ'
όλα νά άπογοητεύσουμε είναι ότι ή
παναστατική άριστερά και μπορείται
πρέπει νά προχωρήσει σέ μία άναλύ-
ση πού νά ξεπερνάει τήν παλαιά
λογική του "ναί σά θετική - όχι
σά άρνητική" χωρίς νά πέφτει σέ
τοποθετικές άποδοσεις τού του
που "ΤΙ ΠΑΣΟΚ - ΤΙ Νέα Δημοκρατία"
Μέ μία τέτοια προοπτική πιστεύου-
με ότι θά χρειαστεί νά ξαναπιάσου-
με αυτό τό θέμα μετά τις πωτέρες
ζητήσεις πού έχουν ξεκινήσει στόν
"χώρο".

**ΤΙ ΜΕΛΑΛΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΙ"
ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΚΕ ΜΠΡΟΣΤΑ
ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΠΑΣΟΚ**

Στις 18 Οκτώβρη οι τυπικοί κλογικοί στόχοι των κομμάτων της ρεφορμιστικής άριστερας δεν επιτεύχθηκαν. Το ΚΚΕ δεν πλησίασε καν το 17% που θα τό καταξίωνε σαν ρυθμιστική πολιτική δύναμη, το ΚΚΕ εσ. δεν κατάφερε να βγάλει τον κύρκο που θα μπορούσε να συνεχίσει να διατηρεί ζωντανή την αὐταπάτη "του άναντικατάστατου ρόλου του ΚΚΕ εσ στο πλαίσιο της πλειοψηφίας τηςάλ λανης",

Για το ΚΚΕ τα αποτελέσματα δὲν ἔχουν χαρακτήρα ἤττας. Συγκροτώντας στὰ 11% τὴν ἐπιρροή του ἀναδεικνύεται σὸν κόμμα πού ἔχει τὴν δυνατότητα συνεργασιῶν ἢ καί "δημιουργικῆς ἀντιπαράθεσης" μὲ τὸ ΠΑΣΟΚ, σὸν κόμμα πού μπορεῖ αὐτὸν νὰ προβάλῃ στρατηγικῇ καί τακτικῆς ἐπιλογῆς δῖπλα στοὺς δύο "μεγάλους" τῆς κεντρικῆς πολιτικῆς σκηνῆς. Παράλληλῃ ἢ κοινοβουλευτικῇ ἐξάφηση τοῦ ΚΚΕ εἰς, τελειώνει τὸν ἐσωτερικὸ πόλεμο" τῆς ρεφορμιστικῆς ἀριστερᾶς μὲ ἀνασιβήτητα νικητῇ τὸ ΚΚΕ. Ὁ συνδιασμός αὐτῶν τῶν δύο παραγόντων ἀποτελεῖ τὴν βάση τῆς αἰσιοδοξίας πού ὁ Ριζοσπάστης καί ἡ ΚΕ προσπαθοῦν νὰ περᾶσουν στὰ μέλη καί στοὺς ὀπαδοὺς τοῦ ΚΚΕ ἀφῆνοντας στὴ λήθη τὴς γελοιοτικῆς τῆς προεκλογικῆς γραμμῆς. Αὐτὴ ὅμως ἡ "ἐπιτυχία" βάζει μπροστὰ στὸ ΚΚΕ καί τὴν μερίδα τοῦ λέοντος ἀπὸ τὰ προβλήματα πού παρουσιάζει ἢ νῦν κατὰστασι. Τὸ ΚΚΕ σήμερον πρέπει νὰ λογαριασμοὶ τῆς ρεφορμιστικῆς ἀριστερᾶς νὰ βρεῖ τρόπο νὰ ἀποφύγει τὴν ἐπικάλυψη ἀπὸ τὸ ΠΑΣΟΚ, νὰ συγκροτηθεῖ μιά συνειρμὴν ταχτικὴ ἀπέναντι στὴν νέα κυβερνήση, νὰ προβάλλει μιά "ρεαλιστικὴ" στρατηγικὴ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς χώρας πού νὰ διατηρεῖ ταυτόχρονα τὸ προσωπεῖο τῆς "κομμουνιστικῆς πρῶτασης".

Γιά το ΚΚΕ εσ' τὸ ἐκλογικὸ ἀποτέλεσμα ἀνοίγει τὴν ἐποχὴ τοῦ γκρουπούσκουλου. Πρὶν ἀπὸ δεκατὸ ΚΚΕ εσ' πρέπει νὰ βρεῖ ἀπάντηση στὸ ὅν συνεχίζει ἢ ὄχι τὴν "αὐτὸ νομὴ ὑπαρξῆς" Μιὰ ἀπάντηση ποῦ ἴσως ὀχι ὁμοια, στὸν εἶνα καθόλου ἐύκολη ὁ νόμοα στὴν συμπληγνάδες τοῦ ΠΑΣΟΚ καὶ τοῦ ΚΚΕ. Οἱ ὅς τὰ εἴρω ἐπιλεγμένοι στόχοι καὶ ταχτικέες καταράει μαζὶ μὲ τὴν ἐκλογικὴ ἔδρα τοῦ Κόρυκου, καὶ τὸ ἐρώτημα "ποῖος ἀληθεῖα εἶμαι ἐγὼ καὶ ποῦ πᾶω" ἀναθευκνύεται σὲ ὅλες τοὺς διεστώασεις.

Γιὰ τὴν ἑπαναστατικὴν ποιο-
τῆς αὐτῆς οἱ ἀλλαγές δημιουργοῦν
νέες ἀνάγκες συζητήσεως γιὰ τὰ πε-
φορμολογῶν καὶ τὴν τακτικὴ ἀπέναντι
του. Οἱ ὅς τὰ τώρα βεβαίως εἰς κριτι-
κῆς, εἴτε πρόκειται γιὰ τὴν "ἀνω-
γιστικὴν πειλοδοσίαν" εἴτε γιὰ τὴν
ἐξάντληση τῆς "ἀντιδεξιᾶς συνένει-
ας" εἶναι προφανῶς ξεπερασμέναι.
Ἡ διαφοροποίησις δὲ συνολικὴ κοι-
νωνικὴ προσοτικὴ καὶ σὲ προγραμμα-
τικὴ ἐπιπέδῳ εἶναι σήμερα στὴν ἐ-
πικαιρότητα.

ΚΚΕ : Με το κράτος
του "βουλιαγμένου" για το
"βουλιαγμένο του κράτους"

Τό μετεκλογικό κρότος "οσσία
λίσμου" του ΠΑΣΟΚ τό ΚΚΕ δέν άντιε-
τιπώζει οσβαρά προβλήματα στήν δι-
στυύηση μίας οσολογική στρατηγική
γιά τήν άνάπτυξη της χώρας. Μέσα
στις οσθήκες όπου τό ΠΑΣΟΚ είναι
ύποχρεωμένο νά βρεί λύσεις στά ζη-
τήματα της οίκονομικής κρίσης και

νά προωθήσει τόν έκσυγχρονισμό τῆς κοινωνικῆς καί πολιτικῆς ὀργάνωσης τοῦ καπιταλισμοῦ στήν Ἑλλάδα, δι-
ατηρώντας ὅπως ταυτόχρονα τήν κοι-
νωνική σωμῆρα πού τό ἔφερε στήν
ἐξουσία, τὸ ΚΚΕ βρίσκεται μπροστά
σέ μιὰ "ιστορική" εὐκαιρία. Μπορεῖ οἱ
μερὰ νά προσῶλε βασικές πλεureς
τοῦ προγράμματος τοῦ "σοσιαλισμοῦ
τοῦ κράτους", βασικές προτάσεις κρα-
τικοκαπιταλιστικῆς διεξόδου ἀπότη
κρίση, χωρίς νά περιμένει οὐτετῇ
"μεγάλη νύχτα τῆς ἐφάσου" οὔτε τήν
εἰσβολή τῶν ἀνασταλίων. ὅπως τό-
σες φορές ἔχει, ὀδικα, κατηγορηθεῖ
ἀπὸ τοῦς εὐρωκομμουνιστές. Πιῶ συγ-
κεκριμένο:

Έχοντας από παλιά, μέ την γνωστή σταλινική δεξιολογία των στο δίκτυο, απωθήσει τὰ όρρωα σοσιαλιστικά καθήκοντα γιά "αύριο" τὸ ΚΚΕ προωθεῖ σήμερα τὸ πρόγραμμά μιάς πλαστικῆς "δημοκρατίας τοῦ λῶου".

Πρόγραμμα που στο κοινωνικό πε-
διο ογκώνει την επιδίωξη μιας συ-
μοχής των εργατών-των αγροτών-των
μεσοστρωμάτων αλλά και βασικών κο-
μμάτων της δεξιάς τάξης, με στόχο
την περίληψη "οικονομική ανάπτυξη
πρός όφελος του λαού και του τό-
που". Μία ανάπτυξη που κεντρίζεται
στην διαδικασία "περιορισμού της
αυτοδουλίας των μονοπωλίων" μέσα ό-
πό το πέρασμα στο κράτος όλο και
περισσότερων και βασικώτερων τομέ-
ων της οικονομίας και της παραγω-
γής. Έτσι οι προτάσεις της πρώτης
μετελευλογικής ολομέλειας της ΚΕΤού
ΚΚΕ προς το ΠΑΣΟΚ γιά την αντιμε-
τώπιση της οικονομικής κρίσης, εί-
ναι: Κρατικός έλεγχος των τιμών-κε-
ρδών, κρατικές επενδύσεις στους βα-
σιικούς παραγωγικούς τομείς "νοικο

κύρεμα • τῶν δημόσιων ἐπιχειρήσεων

Πρόγραμμα που στο πολιτικό πε-
διο σημαίνει εκσυγχρονισμό της πο-
λιτικής οργάνωσης της κοινωνίας
μέ την μετάθεση της έμφασης από τη
καταστολή στη χειραγώγηση και τη

Έναυσμάτωση των μαζών μέ-
σα από την εξάντληση των δυνατοτή-
των της πυρραμικής κοινοβουλευτικής
έκπνοσούσης -αυτοδίκαιηση-συνδικα-
λιστική γραφειοκρατία. Έτσι στήν
ΐδια απόφαση η ΚΕ βάζει στην ύπη-
ρεσία της κυβερνήσεως της έπιτρο-
πής πόνω στο μαζικό κίνημα, "έκδη
μοκρατισμό "πού μεταφράζεται στη
δημιουργία του "νέου" συνδικαλισ-
μού πών συνεταρισμών, της αυτοδι-
οίκησης β' βαθμού, τή κάθαρση του
κρατικού μηχανισμού. Βέβαια η ά-
πόφαση αποφεύγει τή συγκεκριμένη
διεκδίκηση δημοκρατικών έλευθε-
ριών πού θέ μπορούσαν να χρησιμο-
ποιηθούν από τό κίνημα καί σέ άλ-
λες κατευθύνσεις(ήχ διάλυση των
ΜΑΤ άφελιστός της άπηνυμίας συν-
δικαλισμός στό στρατό κλπ).

Σε μία τέτοια κατεύθυνση το ΚΚΕ μπορεί να προχωρήσει τής προτάσεις του: Διαθέτει τό έτοιμο υνέλεο ξεπερασματος τής καθυστέρησης από χώρας του "γ' κόσμου" που με έπικεφαλής την Κούβα προχώρησαν στη κρατικοκοινωνιστική ανάπτυξη στη ριγμένες στίς σχέσεις με την ΕΣΣΔ. Διαθέτει τής διεθνείς σχέσεις, που μοσάιουν σάν έθνικό κεφάλαιο στήν ύπηρεσία τής κυβέρνησης, που θά μπορούσαν να στήρξουν επενδύσεις, άγορές, τεχνολογία κλπ. Αυτοί είναι και οι παράγοντες που προσδιορίζουν την ιδιαιτέρη "συνέπεια" του ΚΚΕ στήν αντιμετώπιση κινδύνου, και τήν

ἀπαίτησή του για ταχύτερη πορεία προς την ουδετεροποίηση. "Ένας αντιμονοπωλικανισμός που θα χρησιμοποιήσει με δύο έννοιες με στόχο την εξασφάλιση σιτηγμάτων του ΚΚΕΕ δύο περιαιχτές. Προς τα "κάτω" προς τις μάζες, σάν ένδειξη συνεπούς αντιμονοπωλισμού. Προς τα "πάνω", σέ κόμματα της αστικής τάξης καί τών μεσοστρωμάτων σάν "άνοιγμα" με τό επίχειρημα ότι ή ουδετεροποίηση μπορεί νά εξασφαλίσει ταχύτερη ανάπτυξη.

Στη προώθηση μιας τέτοιας στρατηγικής το ΚΚΕ στηρίζεται σ' ένα βασικό παράγοντα. Ότι εάν κόμμα είναι το μόνο που διαθέτει οργανωμένη έπιπρωή -παρέμβαση στην έργ. απε. κή τάξη. Αυτό το χαρακτηριστικό, προβλεπάρφει τη προσπάθεια του ΚΚΕ να στόχο την άναπτυξη του σε δύο επίπεδα:

Ἀπ' τὴν μιὰ νὰ φανεῖ ὅαν ἡ βασικὴ ὁργανωμένη δύναμη τοῦ μαζικοῦ κινήματος πού στηριγμένη στὰ σωματεία, στοὺς ὁμίλους στοὺς συνεταιρισμούς δίνει μὲ συνέπεια τὴν μάχη γιὰ τὸ "βόθρεμα" τῆς ἀλλαγῆς δὲ δὺο κατευθύνσεις: ἐξήλκυε τὴν δεξιὰ καὶ ἀπὸ τὰ κέντρα ἐξουσίας μὲ τὴν βέουξη τῶν οἰκονομικῶν-κοινωνικῶν-πολιτικῶν προτάσεων του. Ἀπομέκρυψε τῆς Ἑλλάδας ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ καὶ τοὺς ἀμερικάνους, πρὸς τὴν οὐδετεροποίηση καὶ "τὴ φιλία μὲ ὅλους τῆς χώρας στὴ βάση τοῦ κοιντοῦ ὠφελους".

Από την άλλη στή σχέση με το ΠΑΣΟΚ, τους καπιταλιστές, και τα μεσοστρωμασίαν του κόμμα που μπο-
ρεί να πειραχθεί οι εργάτες
σε μία υπομονετική πορεία σταθε-
ροποίησης των μέτρων διεξόδου από
την κρίση, με αντάλλαγμα την δικιά
του μεγαλύτερη συμμετοχή στη νέα
ισορροπία.

Έτσι συνολικά το ΚΚΕ στην νέα περίοδο μπαίνει με σίσιδοδες προοπτικές. Διαθέτει μία στρατηγική που του επιτρέπει να ισορροπεί τις ανάγκες της έπιρροής του μέσα στα μαζικά κίνημα με τις ανάγκες άνοιγμάτων στους καπιταλιστές και το μεσοστρώμα που μπορούν να ση-ρίξουν σ' ένα ρόλο υπεύθυνων συνερ-γάτη της σημερινής κυβέανσης.

Όμως σ' αυτή την προσπάθεια τὰ ΚΚΕ δὲν εἶναι χωρὶς προβλήματα. Καί αὐτὰ κυρίως ξεκινᾶν ἀπὸ τὴν "αὐτοδυναμία" ποὺ κέρδισε τὸ ΠΑ - ΣΟΚ στὶς ἐκλογές καὶ τὴν μεγάλην του δυνατότητα νὰ παίρνει πρωτοβουλίες ποῦ νὰ ἐπικρατοῦν τὸ ΚΚΕ ἢ νὰ ἐπιβάλλει τὶς ἀπόψεις του σὺν "δημοκρατικὲς κατακτήσεις" μὴν ἀφήνοντας περιθώρια ἀντιπολίτευσης ἂ πό τὰ "ἀριστερά". Ἐτοί γιὰ τὸ ΚΚΕ τὸ κεντρικὸ πρόβλημα γίνεται ἡ συγκεκριμένη τακτικὴ ποῦ θὰ ἀκολουθῇ σὲ ἀπέναντι στὴν κυβέρνηση ΠΑ - ΣΟΚ. Τὸ ὄχιμα εἶναι: "Ἐμφῶση στὸ "κριτικὸ ρόλο" μὲ προβολὴ τῶν διαφοροποιήσεων τόσο στὰ ζητήματα ἐσωτερικῆς ἀναδιάρθρωσης τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ζωῆς ὅσα καὶ στὸ διεθνὴ προσανατολισμό, ἐπιλογὴ ποῦ περιέχει τὸν κίνδυνο τῆς ἀπαρμόνειας. Ἡ ἐμφῶση στὸ ρόλο" στήριξης τῆς δημοκρατίας", μὲ προβολὴ τῆς ἀνάγκης "αὐτοσυγκέντρωσης καὶ ἐπαρμόνισης" ἐπιλογὴ ποῦ περιέχει τὸν κίνδυνο τῆς ἐπικάλυψης ἀπὸ τὸ ΠΑΣΟΚ καὶ τὸ δυσδιάκριτο ἢ διαίτερο χαρακτῆρα σὺν κόμμα. Προβλήματα ποῦ δὲν ἔχουν θεωρητικοὺς θεωρητικὸς χαρακτῆρα ἀλλὰ καθορίζουν ὅμως τὴν πολιτικὴ προαχτικὴ ὅπως ἐγίνε στὸ ζήτημα τῆς ἀντίστασης ὅπως θὰ γίνε αὐρὶν πολὺν ὅξυμμένα στὰ ζητήματα τοῦ συνδικαλισμοῦ.

μού των σχέσεων της κυβέρνησης με τους δήμους που ελέγχει το ΚΚΕ, της συμμετοχής των εκπροσώπων του στη διοίκηση δημοσίων επιχειρήσεων κλπ. Αυτό το δόγμα το ΚΚΕ δεν μοιάζει να έχει δώσει απάντηση. Και η πιο πιθανή προοπτική είναι ότι θα αποφύγει να την δώσει άμεσα, άκροβατώντας ανάμεσα στις δύο επιλογές και προσπαθώντας να αποφύγει τις συνέπειες και της μιάς και της άλλης. Πράγμα που σημαίνει ότι στην επόμενη περίοδο το ΚΚΕ έχει να αντιμετωπίσει προβλήματα και στην κεντρική πολιτική του παρουσία και στη σχέση του με το μαζικό κίνημα. Στο κεντρικό πολιτικό πεδίο όπου το ΚΚΕ διεκδικεί την συμμετοχή του στο μπλόκ εξουσίας της αλλαγής, σαν εκπρόσωπος της συμμετοχής της εργατικής τάξης στη πλειοψηφία στις 18 Οκτώβρη. Διεκδίκηση που δεν γίνεται δεκτή από το ΠΑΣΟΚ που προτιμά μια άτυπη συμμαχία με το ΚΚΕ ώστε να χρησιμοποιοί (και να φθείρει) τη μαζική έπιδραση του ΚΚΕ χωρίς να του παραχωρεί το όφελος που συνεπάγεται η συμμετοχή στο κυβερνητικό μπλόκ. Στη παρέμβασή του στο μαζικό κίνημα όπου το ΚΚΕ πρέπει να βρει δρόμο να είναι ταυτόχρονα δ χωροφύλακας της ΠΑΣΟΚικής πολιτικής ώστε να διατηρεί τις γέφυρες στο κεντρικό πολιτικό πεδίο, αλλά και οργανωτής και εκπροσώπος κάποιων έδω ατέρων προοπτικών του κινήματος ώστε να διατηρεί τις δυνατότητες αυτόνομης ύπαρξης. Έτσι το ΚΚΕ φτάνει σήμερα μπροστά στα πολιτικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα ΚΚ της Δύσης, άκριτως όταν βρέθηκαν σε μια στενή σχέση με την κεντρική πολιτική εξουσία και που τα δόθηκαν στη στροφή στον ευρωκομμουνισμό. Η κεντρική πολιτική σκηνή θα βάλει πιέσεις να "έξομαλυνθούν" οι γενικές διαφορές με το "καινού αίσθημα" που θα εκφράζει η κυβέρνηση. (πιο κριτική στάση προς την ΕΣΣΔ, άνομοις σε δικτατορία προλεταριάτου, "ρεαλιστικότερες" ρυθμίσεις για ΝΑΤΟ-Βάσεις κλπ.) Η παρέμβαση στο εργατικό κίνημα με τις αντιφάσεις της θα απειλεί όλο και πιο "σύγχρονες" λειτουργίες με τη δημιουργία συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, τρόπων έμεσης έκτακτης εμφάνισης των εργατών κλπ. Κά τα ερωτήματα είναι τόσο αν το ΚΚΕ σαν κόμμα μπορεί να αντέξει σε τέτοια ζέικ-ζάγκ, και μάλιστα κάτω από την πίεση ενός ΠΑΣΟΚ όσο και αν η κατάσταση στην εργατική τάξη μπορεί να "σηκώσει" τέτοιες μεθόδους χειραγώγησης, χωρίς το κίνδυνο το κενό πραγματικής αντιπολιτευτικής πρακτικής να καλυφτεί από πρωτοβουλίες ανεξέλεγκτες. Για την Ξεπανάστατική "Αριστερά" αυτή η εξέλιξη δημιουργεί νέες ανάγκες στην αντιεφερομιστική πάλη. Η ρεφορμιστική γραμμή προωθείται και σήμερα καταξιώνεται σαν η γραμμή με την αίσχμη στον αντιαμερικανισμό-αντιεπαισισμό, σαν η γραμμή πραγματικού ξελάματος της δεξιάς και από τα κέντρα εξουσίας. Έτσι σήμερα η διαφοροποίηση με το ρεφορμισμό είναι δύσκολο να γίνει στη

βάση κάποιων συγκεκριμένων αιτημάτων αν αυτά δεν συνδέονται με ένα συνολικό διαφορετικό κοινωνικό δόγμα. Η Ε.Α έχει σήμερα ενάντια στις έκτακτες λογικές καπιταλιστικής ανάπτυξης ενάντια στις κρατικοκαπιταλιστικές προτάσεις, να αναπτύξει μια αντικαπιταλιστική-σοσιαλιστική πάλη. Οι ανάγκες ανάπτυξης μιας επαναστατικής σοσιαλιστικής προβληματικής και προγράμματος, που στη προηγούμενη περίοδο, εμφανίστηκαν μόνο σαν ανάγκες ιδεολογικής διαφοροποίησης, σήμερα θα καθορίσουν και την καθημερινή μας πολιτική δράση.

ΚΚΕ ε6 : Για ένα ΠΑΣΟΚ με ανθρωπινό πρόσωπο

Πέρα από την κοινοβουλευτική εξαφάνιση και την ουρίκωση της επιρροής του το ΚΚΕ σε είναι σήμερα και ιδεολογικά και πολιτικά "αποχρώματη πόλη" μπροστά στο ΠΑΣΟΚικό δόστωρ. Είμαστε μπροστά στο παρόδοιο φαινόμενο ενός κόμματος που εξαφανίζεται την στιγμή που οι πιο αδιόδοιες προβλέψεις του για τις πολιτικές εξελίξεις υλοποιούνται. Το κόμμα που "έφαγε" από το πρόγραμμά του τη "δικτατορία του προλεταριάτου" έδω και σαν μακρινή και άσηχη προοπτική, το κόμμα που έκανε κέντρο της δράσης του τη διαφύλαξη της αδικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας το κόμμα που στις προτάσεις του συμπεριλάσε τις ανάγκες της καπιταλιστικής ανάπτυξης με τα συμφέροντα των εργατών, σήμερα είναι αδύνατο να βρει ιδεολογικό και πολιτικό "ζωτικό χώρο" ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ. Και πράγματι:

Το ΚΚΕ σε έχοντας από παλιά ξεκαθαρίσει ότι ο εκσυγχρονισμός του κοινωνικού και πολιτικού πλαισίου του καπιταλισμού στην Ελλάδα είναι "αντικειμενικό" προοδευτικό βήμα, είναι σήμερα οφαιστική συμπολίτευση του ΠΑΣΟΚ ο'όλα τα κεντρικά ζητήματα εσωτερικής πολιτικής. Οι αντιρήσεις του ΚΚΕ σε αιθα ναν να άφορουν τους ρυθμούς, τις διαδικασίες και κυρίως τη συμμετοχή που θα επιτρέψει το ΠΑΣΟΚ στις πρωτοβουλίες του αλλά δεν μπορούν να αναπτύξουν μια συνολική διαφορετική πολιτική ανάπτυξης. Γιατί το ΚΚΕ σε πρέ δεν έβαλε στην έπικαιρότητα τίποτε άλλο από μια δημοκρατική, ειρηνική, ομαλή και ανθρωπιστική καπιταλιστική ανάπτυξη.

Το ίδιο πρόβλημα αντιμετωπίζει το ΚΚΕ σε στο έπιπεδο του διεθνούς προσανατολισμού της χώρας. Έχοντας από το 68 ξεκίσει τις σχέσεις του με την ΕΣΣΔ το ΚΚΕ σε δεν έχει καμιά οφαιστική αντίρρηση στη παραμονή της Ελλάδας στα δυτικά πλάγια παρά μόνο το πως αυτή η σχέση θα γίνει όσο το δυνατό πιο επωφέλης για την ελληνική πλευρά. Οι άκροβασίες του στο ζητήματα του ΝΑΤΟ και της ΕΟΚ θα άποτελούν απλά μια συμπληρωματική ιδεολογική κάλυψη στις προσπάθειες του ΠΑΣΟΚ να βελτιώσει τις θέσεις της Ελλάδας μέσα στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα.

Αυτή η προσχώρηση του ΚΚΕ στο "μέτωπο της αλλαγής" εκφράστηκε με την μετεκλογική διοίκηση της υποστήριξης και επικυδομητικής κριτικής της κυβέρνησης. Μια δικαιωρηξη που προδιαγράφει μια πολιτική πρακτική που θα διεκδικεί από το ΠΑΣΟΚ ένα "ανθρώπινο πρόσωπο" στην εφαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής χωρίς να αμφισβητεί την οφεία και το γενικό προσανατολισμό της. Το χειρότερο όμως για το ΚΚΕ σε είναι ότι ο'αυτή την προοπτική βρίσκει χωρίς κανένα πραγματικό όπλο. Η διάλυση της οργανωμένης επιρροής του μέσα στο μαζικό κίνημα, το φέρνει στη θέση ενός περιορισμένης αξίας συμμάχου του ΠΑΣΟΚ που το μόνο που έχει να συνεισφέρει είναι μια προωθημένη ιδεολογική κάλυψη. Ένας ρόλος άρκετά άχαρος για τους ήγέτες του ΚΚΕ σε. Τους θρεμένους με όνειρα μεγάλης και άποτελεσματικής πολιτικής εθνικού έπιπέδου, αλλά άκόμη πιο άχαρος για το μέλλ και τους άπαδούς της κομμουνιστικής ανανέωσης.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 81

Η πρώτη πρωτοβουλία επαναστατικής αριστεράς στις νέες συνθήκες ή οι δυσκολίες της

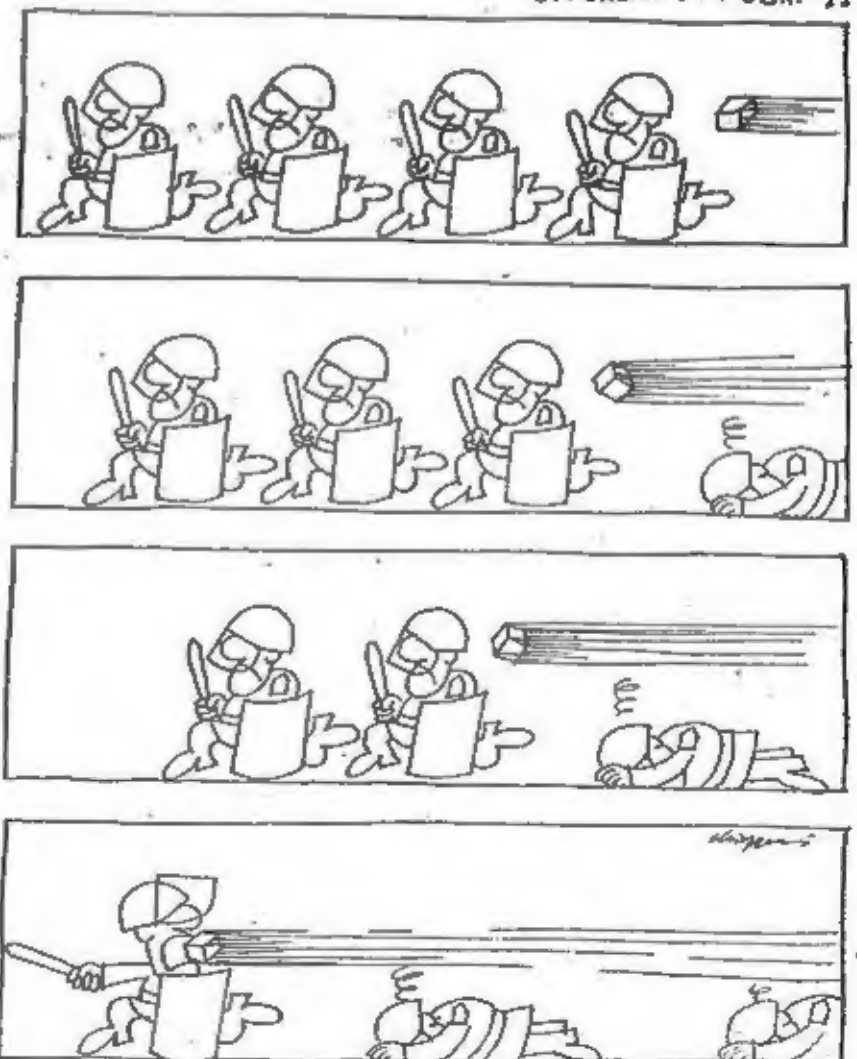
Ο φετεινός νιορτασμός του Πολυτεχνείου είναι ριζικά διαφορετικός από τους προηγούμενους. Τα κόμματα που ελέγχουν την ΕΦΕΕ θα προσπαθήσουν να συμπληρώσουν τα άποτελέσματα των εκλογών με μια έπιδειξη δύναμης και επιρροής μέσα στο μαζικό κίνημα, παρουσιάζοντας μια παλλαϊκή διαδήλωση υποστήριξης (με όποιες ίπενθυμίσεις-παραινέσεις-κριτικές) στην κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Έτσι στις 17 Νοέμβρη, μετά τη "πολιτισμένη" παράδοση της έξουσίας από την δεξιά - την πειθαρχημένη ύποδοχή του κρατικού μηχανισμού στους νέους κυβερνήτες - τους χαιρετισμούς και τα συγχάρητρα των ξένων κυβερνήσεων και του διεθνούς τύπου, μια τεράστια διαδήλωση θα δώσει την υποστήριξη της στον Άντρεα για την έν λευκό διαχείρηση της "αλλαγής". Αυτός ο νέος χαρακτήρας προσδιορίζει τον νιορτασμό ο'όλα του ά επιπεδα: Το κεντρικό "μήνυμα" είναι ότι έπιτέλους οι στόχοι της εξέγερσης έκπληρώθηκαν. Το άσπμα των δυνάμεων που συμμετέχουν συμπληρώνεται με την πανηγυρική συμμετοχή του "κράτους της αλλαγής" που άνακηρύσει την 17 Νοέμβρη εθνική νιορτή. Η διαδήλωση στην Άμερικάνικη Πρεσβεία έπιλέκεται στα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής, και οι άργανωτές την άντιμετωπίζουν σαν παράρτημα του "γιορτασμού" Έξωτερικών. Το κόμμα άτοιμάζουν την εμφάνιση τους, δίνοντας στη διαδήλωση χαρακτήρα χαρογνώσης της επιρροής του καθεώς μέσα στο μαζικό κίνημα. Μέσα ο'αυτές τις συνθήκες στην συζήτηση της Ξεπανάστατικής Άριστράς για το είδους παρέμβασης στο Πολυτεχνείο άναπτύχθηκαν διαφορετικές άπόψεις. Οι διαφορές είναι σημαντικές γιατί πέρα από τις συγκεκριμένες συνέπειες στην παρέμβαση στο Πολυτεχνείο προάδεύουν για τα προβλήματα που έχει να άντιμετωπίσει η ΕΑ στην δράση της ο'όλο κληρη την περίοδο. Κοινή άίσθηση ή άνάγκη για την ύπαρξη μιάς άλλης φωνής μέσα στις έκδηλώσεις του Πολυτεχνείου. Έτσι εύκολα συμφωνήθηκε ή προσπάθεια να δημιουργηθεί ένας χώρος όπου οι πρωτοβουλίες που έχουν παρθεί σε διάφορα μέτωπα (οι

κολόνοι, γυναίκες, άλληλεγγύη στη Τούρκικη Άντίσταση, φυλακές κά) μπορούν να εκφράζονται στην διάκεια του τριήμερου. Ταυτόχρονα σιωνήθηκε και ή προσπάθεια να διοργανωθούν κάποιες κεντρικές συζητήσεις ("ΠΑΣΟΚ και έξουσία"-Πολυνία) μαζί με κάποιες συζητήσεις για προβλήματα των διαφόρων χώρων (φοιτητικό κίνημα-οίκολογικό). Έκει που ύπήρξαν οι διαφορές ήταν στις άπόψεις για την διαδήλωση:

Το ΚΚΕ-Α πρότεινε συμμετοχή στη διαδήλωση που άργανώνει ή ΕΑ ο'ένιαίο μπλόκ που θα προβάλλει τις διαφοροποιήσεις της ΕΑ. Προτείνοντας σαν βασικό περιεχόμενο τις άχμές στο άντιιμπεριαλιστικό (ΝΑΤΟ-Βάσεις-Άμερικάνοι) και των δημοκρατικών κατακτήσεων (διάλυση ΜΑΐ-άποπλισμός άστυνομίας-κρατούμενοι) δεν έβλεπε δυνατότητα αυτόνιμης παρέμβασης της ΕΑ και διαχωρισμού άπ'όλη την έπίσημη διοργάνωση. Σε περρίπτωση που ή πορεία δεν θα είχε σαν στόχο τη Πρεσβεία αλλά θα έμενε στη Βουλή, το ΚΚΕ-Α πρότεινε την πίση για τη Πρεσβεία χωρίς όμως έέσμευση ότι θα προχωρήσουμε άπ'όλη την περσνή διαδήλωση.

Άντίθετοι ο'αυτή την άποψη βρέθηκαν οι Ράξη, Β' Πανελλαδική, ΟΣΕ. Συμφωνώντας στη συμμετοχή στην έπίσημη πορεία με το σύνολο των θέσεων της ΕΑ, πρότειναν ταυτόχρονα τη διοργάνωση συγκέντρωσης-πορείας στην Βουλή από την ΕΑ την Δευτέρα 16 Νοέμβρη (έπέτειο της περσνής δολοφονικής έπίθεσης των ΜΑΤ και πρώτη συνεδρίαση της νέας Βουλής) με περιεχόμενο: Νά διαλυθούν τα ΜΑΤ - Νά άποπλιστεί ή άστυνομία - Νά έλεθερωθούν οι πολιτικοί κρατούμενοι.

Σήμερα στις συνθήκες εθφορίας της "αλλαγής", από το ΠΑΣΟΚ μέχρι το ΚΚΕ γίνεται προσπάθεια να καλλιεργηθεί μέσα στον κόσμο το κλίμα άναμονής και έναπόθεσης των έλπίδων του στην κυβέρνηση, στους γραφειοκρατικούς έλιγμούς των κομμάτων μέσα στους κρατικούς-συνδικαλιστικούς-δημοτικούς μηχανισμούς. Είναι ή περίφημη "περίοδος χάριτος" που ζήτησε ο Παπανδρέου, και που προσπαθεί να έμποδίσει το "έχλημα" της "αλλαγής" σε μια κατά-
συνέχεια στη σελ. 41

— "Τί μ' ενδιαφέρει έμένα ή πολιτική. Τό θέμα είναι νά τή βρείς από μόνος σου, μέ τήν παρέα σου καί άς τους αὐτούς νά αὐτοκαταναλώνονται σέ κομματικές μαζώξεις καί διαδηλώσεις, λές καί λύνουν έτσι τό πρόβλημά τους!"

— "Εμεῖς δέν έχουμε καμμιά σχέση μ' αὐτούς πού υποτιμοῦν τήν πολιτική πάλη καί προβάλλουν σάν κύρια τά προσωπικά καί τά ὑποξιακά τους άγχη. Τό θέμα είναι νά παλεύεις πολιτικά μέ πειθαρχία καί μέ συνέπεια τά κύρια προβλήματα γιατί τόν δευτερεύοντα θά αντιμετωπίσεις ἀργότερα ἀπό τό κίνημα..."

Κάπου βέβαια συναντιόμαστε καί οἱ δύο ἀπόψεις: στό διαχωρισμό ἀνάμεσα σέ προσωπικά καί πολιτικά ζητήματα. Ἀπό κεῖ καί πέρα ὁ καθένας λειτουργώντας στήν μεριά τοῦ διαχωρισμοῦ πού θεωρεῖ πιά σημαντική καθορίζει τήν αντιμετώπισή του ἀπέναντι στό κράτος, τήν άστική καί τήν ἐργατική τάξη, τοὺς πυρσούλους Περσινγκ καί SS20, τίς ἐκδιδόμενες γυναίκες, τοὺς φυλακισμένους, τόν ἱμπεριαλισμό, τοὺς δημοφίλους, τό ΚΚΕ καί πάει λέγοντας. Βέβαια ὁ καθένας, ἀπό κεῖ καί πέρα προχωρεῖ στό δικό του δρόμο: εἴτε ἀναζητᾷ ἐνός "άλλου" τρόπου ζωῆς σήμερα (μιά καί δέν μπορεῖ νά περιμένει τήν σοσιαλιστική ἐπανάσταση γιά νά τοῦ λύσει τά προβλήματα του ...), εἴτε "ξεπερνώντας" τά προσωπικά διλήμματα" νά προτείνει μιά ψεύτικη πολιτική προγραμματῶν γιά ἐκλογικά κατεβάσματα καί μανιφέστων γιά τίς γυναίκες, τή νεολαία κλπ. πού θυμίζουν πιά πολύ "ὁδηγίες πρὸς Ναυτιλομένους" παρά γι' αὐτά πού θάθελαν οἱ ἐμπνευστές τους ...

Αὐτό ὅμως πού κάνει καί τοὺς μὲν καί τοὺς δέ νά μιλᾷνε γιά αὐτά ζητήματα διαχωρισμοῦ ἀνάμεσα στό προσωπικό καί τό πολιτικό εἶναι ἡ ὑπαρξη κάποιων κομματιῶν τῆς κοινωνίας, πού κριτικάρουν (σέ μεγάλο βαθμό αὐθόρμητα) τό τρόπο ζωῆς μέσα στό καπιταλισμό πού κριτικάρουν τίς άστικές σχέσεις καί ἀξίες.

Εἶναι οἱ γυναίκες πού δέν αἰσθάνονται ὑπεύθυνες γιά τίς "γυναίκες" δουλειές τῆς κουζίνας, τοῦ σολονιοῦ, τῆς μπουγάδας, τοῦ κρεβατιοῦ κλπ. γιατί δέν βλέπουν τίποτα τό γυναικεῖο σ' αὐτές παρά μονάχα τό ὅτι τίς ἔχει ἐξανγκάσει τό σύστημα νά τίς κάνουν γιά νά "συμβάλουν στήν διαίτιση τοῦ εἰδους", στήν ἀναπαραγωγή δηλαδή τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Εἶναι οἱ νέοι πού δέν τοὺς συγκινεῖ ἡ προσωπική ἐνταξή τους σέ μιά παραγωγή πού γίνεται γιά χάρη τοῦ κέρδους τῶν καπιταλιστῶν, σέ μιά παραγωγή πού ἡ φαντασία καί ἡ αὐτενέργεια εἶναι διωγμένες ἀπό τίς ἀνάγκες τοῦ κεφάλαιου νῦναι πιά ἀνταγωνιστικό στή ντόπια καί ξένη ἀγορά, σ' ἕνα τρόπο παραγωγῆς πού κάνει τοὺς παραγωγούς καλοαδικμένα ἐξαρτήματα τῶν μηχανῶν πού τρέχουν, τρέχουν, τρέχουν

Ἀκόμα αὐτοί πού δέν ἐμφοροῦνται ἀπό πατριωτικά αἰσθήματα καί βλέπουν τήν στρατιωτική θητεία σά στέρηση τῶν δικαιωμάτων τους στήν ζωή γιά δύο χρόνια. Οἱ φοιτητές πού δέν θέλουν νά γίνουν ὑπηρετές τῶν βουλευτῶν καί τῶν διευθυντῶν. Οἱ δημοφίλοι καί οἱ λεαβίες πού βλέπουν ὅτι τό πρότυπο τοῦ ἐτεροφυλόφιλου ἔρωτα εἶναι πολύ στενὸ γιά νά χωρεῖ τόν ἐρωτικό δῶλο τῶν ἀνθρώπων, πού μαζί μέ τοὺς φυλακισμένους καί τίς ἐκδιδόμενες ἀνοῦν

ΤΟ ΠΡΩΩΠΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ! (μέ κεφαλαίο Π)

ταί τήν ἀρμοδιότητα τοῦ κράτους νά παρεμβαίνει ἐξοντώνοντάς τους.

ρεφορμιστική πολιτική καί άστική ιδεολογία

Ἀπέναντι σ' ἄλο αὐτό τό κομμάτι οἱ ρεφορμιστές κρατοῦσαν καί κρατοῦν μιά στάση ἀπὸ ἐχθρική (σέ θέματα "ἀνθρώπινα") μέχρι ὑποσχέσεων καί διαβεβαιώσεων ὅτι μιά ἄλλη κοινωνία θά ἀρχίσει νά τὰ λύνει ἐνός καί μέ τή σειρά.

Ἡ αντιμετώπιση πού ἔχουν ἀπέναντι στό ζητήματα πού βάζουν οἱ γυναίκες σέ σχέση μέ τήν ἰδιαίτερότητα τῆς καταπίεσης τους, οἱ δημοφίλοι, οἱ λεαβίες, οἱ ἐκδιδόμενες γυναίκες, οἱ φυλακισμένοι, αὐτοί πού διαμαρτύρονται γιά τήν καταστροφή τοῦ περιβάλλοντος δείχνει ὅτι τό ΚΚΕ ὅχι μόνο δέν ἀντικρούει τήν άστική ἐπιρροή πού δέχεται καθημερινά ἡ ἐργατική τάξη ἀλλά γίνεται καί τό ἴδιο ἕνας τέτοιος φορέας διοχέτευσής της. Στίς γυναίκες τήν πάλη γιά τή χειρσφέτηση τους ἀπό τή καταπίεση τή βλέπει σάν πάλη γιά τό καλύτερο "διακανονισμό" τῶν ὑποχρεώσεων πού ἔχει ἡ γυναίκα στήν οἰκονόμεια, σάν ἀγώνα γιά τήν βελτίωση τῆς θέσης της μέσα στό πλαίσιο τοῦ συστήματος. Ὁ καλός καὶ καλός καὶ φοιτητής πρέπει νά εἶναι πρῶτος στό μάθημα, ἀργότερα νά βροῦν μιά καλή καί τιμω κοπέλα, νά τήν παντρευτοῦν, νά κάνουν παιδιά γιά νά κάνουν κι αὐτά τό ἴδιο. Οἱ δημοφίλοι, οἱ λεαβίες εἶναι σεξουαλικά ἀνάμεσα ὅπως πού ὅπως καί οἱ ἐκδιδόμενες γυναίκες (οἱ ἀνθρώπινες πούτάνες) δέν ἔχουν καμμιά θέση στό κομμουνιστικό κίνημα μιά καί ὁ κομμουνισμός εἶναι ... (τί εἶναι;). Οἱ φυλακισμένοι εἶναι ἐγκληματίες καὶ τοὺς χρειάζεται σωφρονισμός, ἴσως πιά ἐκφυλοποιήσουν. Τά πετροχημικά ἐργοστάσια εἶναι ἀναγκαῖα γιά τήν αὐτοδύναμη ἀνάπτυξη τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας... γιά νά σπάσει τό δεσμός τῆς ἐξάρτησης ἀπὸ τό ξένο κεφάλαιο... γιά τό περιβάλλον θά φροντίσουμε ἀργότερα μέ τά κατάλληλα μέτρα προστασίας.

Ἀποτέλεσμα δὲν αὐτῶν ἦταν βέβαια ἡ ὁδραννοποίηση δῶν τῶν κομματιῶν τοῦ κινήματος πού ἐβαζαν σέ ἀμφισβήτηση τό ρόλο πού τοὺς ἔθελε νά παίξουν ἡ άστική τάξη γι' ἀνά συμβάλλουν στήν διαιώνιση τοῦ καπιταλισμοῦ. Τό κίνημα γιά τήν ἀπελευθέρωση τῶν γυναικῶν, τό νεολαϊστικό, τό οἰκολογικό κλπ. καθυστέρησαν καί καθυστεροῦν σημαντικά ἀπὸ οἱ ρεφορμιστές, ἀπὸ τή μιά, τοὺς ἀνοῦνται τή δυνάμει πού ἔχουν, καί ἀπὸ τήν ἄλλη ἡ συνολική τους πολιτική

ἔχει ὁδηγήσει συνολικά τή ταξική πάλη σέ πολύ καμηλά ἐπίπεδα. Παράλληλα αὐτή ἡ πολιτική διαμορφώνει μιά πρωτοπορία πού μέχρι ἐνός βαθμοῦ εἶναι ἀγωνιστική (στό πλαίσιο πού ἐπιβάλλει ἡ ἐθνική ἐνότητα) ἀλλά ἀπὸ τήν ἄλλη ἀδυνατεῖ νά ἀλλάξει (ὅσο εἶναι δυνατό στό πλαίσιο τοῦ σημερινοῦ συστήματος) στάσεις καί συμπεριφορές πού εἶναι δεινές μέ τήν ἰδεολογία τῆς ἀντρικῆς κυριαρχίας πάνω στή γυναίκα, μέ τήν ἰδεολογία τοῦ διαχωρισμοῦ τῆς χειρωνακτικῆς ἀπὸ τή διανοητική ἐργασία κλπ.

Ἡ κυριαρχία τοῦ ρεφορμισμοῦ πᾶν στό μαζικό κίνημα, πού ἐμπόδισε νά ἐκφραστοῦν ὁργανωμένα οἱ ἐπιμέρους ἀντιτάσεις, δέν ἦταν ὁ μοναδικός ἀνασταλτικός παράγοντας. Οἱ γυναίκες πού κυριάρχησαν ὅλη τή προηγούμενη περίοδο στό χώρο τῆς ἐξωκοινοβουλευτικῆς ἀριστερᾶς δέν εἶχαν νά προσφέρουν τίποτα παραπάνω ἀπὸ τούς ρεφορμιστές σ' αὐτά τά ζητήματα. Ἐτσι ποτέ δέν ἐπιχείρησαν νά δώσουν κεντρική πολιτική ἔκφραση σέ ὅποιοδήποτε κοινωνικὲς ἀντιτάσεις, ἀφήνοντας καί χαρακτηριστῶς ζώντας τες προβλήματα τοῦ περιθωρίου πού δέν εἶχαν σχέση μέ τὰ προβλήματα τῶν "βασικῶν μαζῶν".

νέα ποιότητα ζωῆς; ...

Τό κατά πόσο θά μπορούμε καί θά μπορέσουν αὐτά τά κομμάτια νά μποῦν στό προσκήνιο δέν ἐξαρτᾷται μονάχα ἀπὸ τό κατά πόσο θά ὑπάρξει μέσα στήν ἐπαναστατική ἀριστερά ἕνας νέος πόλος πού θά πᾶναι τό ἄκρο ἀπὸ τή σωστή μεριά, ξεπερνώντας τό ψεύτικο διαχωρισμό ἀνάμεσα στό προσωπικό καί τό πολιτικό, ἀλλά καί ἀπὸ τό κατά πόσο μέσα σ' αὐτά τά κομμάτια τῆς ἀμφισβήτησης θά διαμορφωθοῦν κάποιες ἀντιλήψεις γιά τό ξεπέραςμα τῆς κρίσης τους. Κι ἀν, ἀπὸ τή μιά, μέχρι τὰ τώρα κυριαρχοῦσε ἡ ψεύτικη πολιτική τῶν σταλινικῶν, ἀπὸ τήν ἄλλη πάλι κάποιες συγκεκριμένες ἀντιλήψεις πού κυριαρχοῦν μέσα σ' αὐτό τό κομμάτι ἐμποδίζουν νά μετατραπῇ σέ μαζικό κίνημα ἡ ἀντίστασή του καί νά μὴ μείνει ὅπλα σέ μιά διόσπορτη σειρά ἀπὸ ἐξατομικωμένες ἀτομικές ἀντιτάσεις.

Ἡ ἑλλείψην δυνάμεις ἐκτεταμένης καί σέ διάρκεια ἀντίστασης τῆς ἐργατικῆς τάξης στίς ἐπιθέσεις τῶν καπιταλιστῶν καθώς καί ἡ κυριαρχία τῶν ρεφορμιστῶν στό μαζικό κίνημα δημιούργησαν μιά σειρά ἀπὸ αὐταῖς γιά τήν ἴδια τήν δύναμη τῆς ἐργατικῆς τάξης σάν τάξης. Ἐτσι τό καμηλό ἐπίπεδο τῶν ταξικῶν ἀγῶνων τροφοδοτεῖ ἀπὸψεις τοῦ στόλ "ἡ ἐρ

γατική τάξη δέν ἔχει τή δύναμη νά ἀνατρέψει τό καπιταλισμό, εἶναι ἰδεολογικά ἐνοσωματωμένη, ἄρα δέν ἔχει τή διάθεση νά ἀγωνιστεῖ". Γιά νά τήν προχωρήσουμε λιγάκι: "Ἄρα γιά ποιόν σοσιαλισμό μιλάμε; Τόσες ἐπαναστάσεις γίνανε καί τίποτε ἔβρε πει νά βροῦμε ἄλλους τρόπους". Κι ἀκόμα: "Ὅταν μιά πολιτική δέν μπορεῖ νά ἀλλάξει τή κοινωνία γιατί αὐτό ἔτσι κι ἄλλιως εἶναι ἀδύνατο σήμερα, τότε σέ τί μᾶς χρειάζεται; Τό θέμα εἶναι νά προχωρήσουμε σήμερα σ' ἕνα νέο τρόπο ζωῆς".

Συμπεράσματα: Μόνοι καί μόνες σήμερα μπορούμε νά προχωρήσουμε στήν ἀλλαγὴ ἀπὸ τή καταπίεση μέ σ' ἀπὸ τήν ἀλλαγὴ τοῦ δικοῦ μας τρόπου ζωῆς ἐδῶ καί τώρα. Κανένας λόγος ἀναφορᾶς στήν ἐργατική τάξη καί σέ πολιτικές διαδικασίες. Βέβαια αὐτό ἂν μπορούσε νά συμβεῖ καί νά ἀπαλλαγούμε ἔτσι ἀπὸ τήν καταπίεση θάταν κι εὐκολο κι ὥρα. Ὅμως ἡ καταπίεση δέν ὑπάρχει ἀπὸ ἐπειδὴ οἱ ἐργάτες, οἱ νέοι, οἱ γυναίκες τήν ἀποδέχονται (αὐτό δέν ἐξηγεῖ τίς αἰτίες πού ὑπάρχει ἡ καταπίεση, λέει μονάχα ὅτι γίνεται ἀποδεχτὴ) ἀλλά ἐπειδὴ ἡ ἴδια ἡ ἐκμετάλλευση τῶν ἐργαζομένων εἶναι πού δημιουργεῖ τήν ἀνάγκη γιά τήν ἀναπαραγωγή τῆς ἐργατικῆς δύναμης μέσ' ἀπ' τήν οἰκονόμεια (γεννήσεις, διατροφή, ἔρωτα, πέρασμα άστικής ἰδεολογίας) μέσ' ἀπ' τό στρατό, τίς φυλακές (σωφρονισμός τῶν ἀπειθαρχῶν ἐργαζομένων) κλπ. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ καταπίεση πέρα ἀπὸ τό ἂν παλεύει κάποιος γιά νά τήν περιορίσει, ὑφίσταται καί θά ὑφίσταται ὅσο θά ὑπάρχει ἐκμετάλλευση. Ἄρα ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπ' τήν καταπίεση σ' ἄλλα ἐπίπεδα μπορεῖ νά γίνει πραγματικότητα καί νά ὑπάρξει ἀπελευθέρωση μονάχα μέ τήν κατάρρευση τῆς ἐκμετάλλευσης πράγμα πού εἶναι δυνατό (ιστορικά παραδείγματα ὑπάρχουν) μόνο μέ τό μαζικό ἀγῶνα τῶν ἐργατῶν ἐνάντια στόν καπιταλισμό.

... ἡ ἀναπτυξη κινήματος

Σέ καμμιά περίπτωση ὅμως δέν σταματᾷ ὁ ἀγῶνας γιά τόν περιορισμό τῆς ἐκμετάλλευσης καί τῆς καταπίεσης μέσα στό πλαίσιο τοῦ καπιταλισμοῦ πράγμα πού κάνει ἀνγκαῖα τήν ὑπαρξη κάποιων κινήματων πού κινοῦνται σ' αὐτὴ τή κατεύθυνση. Στὴ καταθυσή νά περιοριστεῖ ὅσο εἶναι δυνατό (ἀπὸ δέν μπορεῖ νά γίνει ἄμεσα ἡ ἀνατροπή) ἡ ἐκμετάλλευση ἡ πιδωκεις τῆς μείωση τῶν κερδῶν τῶν καπιταλιστῶν μέ αἰτήματα γιά λιγότερες ὥρες δουλειᾶς, ὑψηλότερα μεροκάματα κλπ. γιά νά περιοριστεῖ ἡ καταπίεση τῶν γυναικῶν ἀπαιτεῖς [σημασιολογικά] παιδικὲς σταθμούς, ὅχι στὰ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ
ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ
Ἐφημερίδα τῆς ΟΣΕ

Ἐπεύδην σύμφωνο μέ τὸν νόμο:
Μαρία Στάλλου
Μενάνδρου 50 - τηλ. 524.1001

Ἐκτύπωση Ὀφρети:
Ζ. Ἀντακίουδης
Γ. Δημαράκη 28
Ρούφ
τηλ. 345.3269

τευση κλπ. Για να περιοριστεί η σεξουαλική καταπίεση ζητάς π.χ. να έχουν το δικαίωμα στὸν έρωτα οί συλλακισμένοι. Για να στοματίσει η καταστολή τοῦ περιβάλλοντος ζητάς να απομακρυνθῇ τὸ τάδε εργοστάσιο γὰ μὴν χτιστοῦν πετροχημικά καί πυρηνικά. Για να προστατεύσεις τὸ δικαίωμα τοῦ κινήματος να παλεύει ελεύθερα ζητάς να καταργηθῇ ὁ αντιτρομοκρατικός, ὁ 330, ζητάς να απολευθερωθῶν οί φυλακισμένοι αγωνιστές. Για να περιοριστεί ἡ καταπίεση στὸ στρατό ζητάς μείωση τῆς θητείας, ὄχι καθόνια κλπ.

Τὸ ἐπιχειρήμα πού λέει ὅτι ἡ πάλι γιὰ τὸν περιορισμὸ τῆς καταπίεσης καὶ τῆς ἐκμετάλλευσης εἴναι μετάρρυθμιση καὶ ἐξοραϊσμός τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ ὅτι αὐτὸ πού μπαίνει εἶναι ἡ κατάργηση τῆς μισθωτῆς σκλαβιάς (θάνατος στ' ἀφεντικά-δεξιά κι Ἀριστερά) καὶ κάθε καταπίεση (κάτω ὁ στρατός, ἡ δουλειά, οί φυλακές, ἡ οἰκογένεια κλπ.) ἀδυνατεῖ νὰ καταλάβει ὅτι ὑπάρχει μιὰ στενὴ συνάφεια ἀνάμεσα στὰς ἐπιμέρους καθημερινὲς ἀγῶνες καὶ τὴν ἀντικαπιταλιστικὴν προοπτικὴν. Ἡ διακρίση ἀνάμεσα σὲ ἐπαναστατικὰ καὶ ἐπιμέρους καθήκοντα τῆς ἐργατικῆς τάξης δὲν ἀνταποκρίνεται στὴ πραγματικότητα. Γιατί ὅπως ἔχει δείξει ἡ ἐμπειρία τῶν ταξικῶν ἀγῶνων τῶν ἐργατῶν, αὐτοὶ δὲν σταματοῦν μὲ τὴν ἱκανοποίησιν κάποιων αἰτημάτων ἀλλὰ προχωροῦν παραπέρα μέχρις ὅτου μπεῖ συνολικά τὸ ζήτημα τῆς πραγματικῆς ἀντιμετώπισης καὶ λύσεως τῶν καθημερινῶν καὶ στὰ ἱστορικά προβλήματα τόσο στὸ οἰκονομικὸ ὥσθ καὶ στὸ πολιτικὸ, κοινωνικὸ καὶ πολιτιστικὸ τομέα, δηλαδὴ τῆς ἐπανάστασης. Τελικά ἡ ἀνοήτη τῆς πάλης γιὰ τὸν περιορισμὸ τῆς καταπίεσης σημαίνει κι ἀνοήτη νὰ μπεῖ σὲ κίνηση ἡ ἐντασία αὐτῆς διαδικασίας πάλης ἐναντίον τοῦ καπιταλισμοῦ.

ἀναπαραγωγή προτύπων

Ἡ ἐπιλογή ἐνός νέου τρόπου ζωῆς σήμερα, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, χωρὶς νὰ ἔχει μπεῖ τὸ ζήτημα τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἐκμετάλλευσης, μοιάζει, σὺν τῇ μὴ θέλει νὰ κατανοήσῃ τῆς αἰτίας τῆς ἐκμετάλλευσης, μοιάζει σὰ νὰ θεωρεῖ ὅτι ὁ καπιταλιστικὸς τρόπος ζωῆς σταματᾷ ἐκεῖ πού ξεκινᾷ ὁ σοσιαλιστικὸς τρόπος ζωῆς, καὶ πῶς συγκεκριμένα ὅτι τὸ πέρασμα στὸ σοσιαλισμὸ πορεῖ νὰ γίνῃ μ' ἕνα ἀτομικὸ τρόπο - μ' ἕνα νέο περιεχόμενο πτὴ προσωπικὴ μας ζωὴ. Ὁ δὴν γίεται ἔτσι σὲ ἀντιλήψεις γιὰ τὴν ἀτομικὴ κατάρτιση τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ "οἰκοδόμησιν τοῦ σ' ἐνακαὶ μόνο σπῆτι" ἢ "σὲ μιὰ καὶ μόνον πλάτεια". Τὸ ὅτι κάποιες ἀλλαγές στὸν τρόπο ζωῆς, στὴ συμπεριφορὰ μας σὲ σχολεῖο, σὲ καρενεῖο, τὴν οἰκονομία, τὸ λεωφορεῖο, τὸ τόπος δουλειᾶς, ποροῦν καὶ εἶναι ἀναγκαῖο νὰ γίνωνται (δὲν πορεῖς νὰ μιλάς γιὰ ἄλλη κοινωνία ἀπελευθέρωσης καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ πιζεις τὸ ρόλο τοῦ ἀντὶ τοῦ ὅπου ἀπέναντι στὴν γυναῖκα) δὲν τὸ ἀντιλαμβάνει κανένας. Τὸ νὰ θεωρεῖς ὅμως ὅτι αὐτὲς οἱ ἀλλαγές εἶναι ὁ

ρκετὲς γιὰ νῶρθῃ ὁ σοσιαλισμός, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῶμε ἀπὸ τὴν καταπίεση, μάλλον ἔχεις χάσει τὸ στοιχείο γιὰτὶ ἀπ' ὅτι φάνηκε κι ἀπὸ τὸ κίνημα τῶν καταλήψεων ἡ ἀστική ἱδεολογία δὲν βγαίνει. Ἐξ ἀπὸ τὸ νενιστήμα δταν αὐτὰ κλείνουν ἀπλὰ τῆς πόρτες τους. Καὶ πῶς συγκεκριμένα. Τὶ εἶδους ἀλλαγές στὴ προσωπικὴ ζωὴ πορεῖ νὰ γίνωνται σήμερα; Γιατί δὲν ξεφεύγουν καὶ δὲν ποροῦν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ ἀστικὸ πλαίσιο; Ὅταν ἀρνηθεῖς τὸν ἀστικὸ τρόπο παραγωγῆς θὰ πρέπει ἀπὸ κόπου νὰ ἐξασφαλίσεις τὴ διατροφή σου. Τότε ἀρχίζεις νὰ κλέβεις γιὰ νὰτὸ ἐξασφαλίσεις. Πορεῖ νὰ βρεθεῖς στὴ φυλακὴ πορεῖ καὶ ὄχι. Εἶναι ὅμως ἡ πραγματικὴ τοῦ νὰ ἰδιοποιεῖσαι πράγματα πού δὲν δύν συμμετέχεις στὴ παραγωγή τους τίποτα τὸ διαπορετικὸ ἀπ' αὐτὸ πού κάνουν νόμιμα οἱ καπιταλιστὲς σὺν τῇ; Ἡ διαφορά τους βρίσκεται σὲ ὅτι οἱ πρῶτοι μισοῦνται τοῦς δεύτερους στὴ συμπεριφορὰ χωρὶς νὰ ἔχουν τὰ οὐσιαστικά προϊόντα τῆς ἰδιοκτησίας τῶν μέσων παραγωγῆς. Ὅταν ἀρνηθεῖς τὸν ἀστικὸ τρόπο διασκέδασης καὶ νὰ ζητᾷς τὸν καινούργιο μέσα ἀπὸ τὴ δικὴ σου αὐτοκαταστροφή μὲ ἀλκοὸλ καὶ νωρκωτικά, κάνεις κάτι διαφορετικὸ ἀπ' αὐτὸ πού ἐπιδιώκουν οἱ ἔχθροι σου; Ὅταν ἐπιχειροῦμε νὰ ἀπαλλαγῶμε ἀπὸ τὴν ἀντρικὴ καταπίεση χτίζοντας καὶ προγραμματίζοντας ἔτσι τὴν ζωὴ μας πού νὰ τοῦς ἀποκλείει ἀπὸ τῆς σχέσεως μας μὴπως ἀντὶ γυναικες δὲν ἀναπαύομε τὸν διαχωρισμὸ ἀνάμεσα στὰ φύλα; Ὅταν τὴ κοπᾷμε ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μας μὴπως δὲν ἀναζητᾷμε (ἔστω κι ὑποσυνήδητα) νὰ ἀναλλάξῃ κάποιος ἄλλος τῆς ὑποχρεώσεως πού εἶχε ἡ οἰκογένεια ἀπέναντι σὲ μᾶς; Ἀτομικά λοιπὸν ἕνας-ἕνας, μιὰ-μιὰ ὁδηγοῦμαστε σὲ νῆα λούκια ἀπ' τὰ ποῖα εἴγομε δὲν βγαίνουμε ἀτομικά γιὰτὶ ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ λούκια εἶναι σημεῖνα γιὰ νὰ μᾶς χωρᾷς ὅλους κι ὅλας. Μόνο μὲ τὴ συν-γινικὴ πάλη, μόνον μὲ τὸ σπᾶσιμα τῆς ἐξασομικοποίησης καὶ τῇ προώθησιν διεκδικητικῶν ἀγῶνων ἀρχίζου νὰ γίνονται χειροπιαστές κάποιες κατακτήσεις στὴ καθημερινὴ ζωὴ πού κι αὐτὲς πάλι ξαναδιευρύνονται μὲ νέους πῶς προχωρᾷ μόνον ἀγῶνες.

Γι αὐτὸ ἡ ἀναγκαιότητα πολιτικῆς ἀντίστασης δὲν εἶναι κάτι πού τῶν ἀνακαλύπτει οἱ σταλινικοὶ γιὰ νὰ ἐλέγχουν τὸ κίνημα ἀλλὰ ὁρος γιὰ τὸ βάθαιμα τῶν κατακτήσεων καὶ στὴ προσωπικὴ ζωὴ. Μόνο μὲ τὴν ἐπαρξὴ κάποιων συγκροτημένων προσπαθειῶν ἀντίστασης ἀπ' τὴ μεριά τοῦ τῶν πού ἀνοῦνται νὰ παίζουν τὸ ρόλο πού τοῦς ἀποδίδει τὸ σύστημα - τῶν γυναικῶν, τῶν νέων, τῶν ὁμοφυλόφιλων, τῶν ἐκδιδομένων γυναικῶν, τῶν φυλακισμένων, τῶν οἰκολόγων ποροῦν νὰ ὑπερασπιστοῦν κάποιον νῆα τρόπον. Ἐκφρασε, νὰ καταχτηθοῦν συγκεκριμένα αἰτήματα πού ἀλλάζου τὴν ζωὴ μας, πού περιορίζουν τὴν καταπίεση ἀνοίγοντας ἔτσι τὸ δρόμο γιὰ τὴν πλήρη κατάρτιση τῆς μέσ' ἀπὸ τὴ συντριβὴ τῆς ἐκμετάλλευσης ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη.

**ἡ συνέχιση τῆς κινήσεως
"για μιὰ ἐπανάδ. Ἀριστερά"**

**Ἄραγε ἀρκεῖ μιὰ
Πετυχημένη τηλε-
οπτικὴ ἐμφάνιση
γιὰ νὰ μετατρέψῃ
μιὰ κίνηση ἐπὶ πό-
λο τῆς ἐπανάστα-
τικῆς ἀριστερᾶς;**

Ἡ τελευταία ἀπόφαση τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ-λ προτείνει νὰ μετατραπῇ ἡ κίνηση γιὰ μιὰ ἐπαναστατικὴ ἀρσικὴ σὲ ὅλο συγκεντρωτικὸ δόρυ τοῦ χώρου. Ἐτοὶ ἐκπνέρεται στὴν προελογιστικὴ πρόταση πού ὅμως κατὰ συγκεκριμένες διαφωνίες δὲν εἶχε πραγματοποιηθεῖ. Τὶ εἶναι ἄραγε αὐτὸ πού κάνει τὸ ΚΚΕ-λ νὰ τὴν ἐξαναεναλλαχθεῖ; Ἡ προελογιστικὴ καὶ ἐκλογικὴ ἐπιτυχία καὶ ἀποτελεσματικότητα τῆς κινήσεως; Ἡ μὴπως οἱ πολιτικὲς ἀνάγκες τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς πού φάχουν στή γιὰ νὰ λυθοῦν;

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ?

Οἱ 6.500 ψῆφοι πού πήρε ἡ κίνηση εἰδείξαν ὅτι ὠρῆρε ἔστω καὶ ἕνας μικρὸς ἀριθμὸς συντρόφων πού δὲν παρασύρθηκαν ἀπὸ τὸ δράμα τῆς "ρεαλιστικῆς" ἀλλαγῆς. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο περὶ τοῦ εἰδείξαν καὶ οἱ ψῆφοι τοῦ ΕΚΚΕ καὶ Μ-Α ΚΚΕ κατὰ τῆς ΕΔΕ. Σὲ κανένα βαθμὸ οἱ ψῆφοι πρὸς τὴν κίνηση δὲν ἦταν μιὰ μεγαλύτερη συμματοχὴ σ' αὐτὴ τὴν πρωτοβουλία. Ἀντίθετα ἀρχίσε σὺν συμφορὰ τῶν δύο ὁργανώσεων (Κ.Ο. Μαχητῆς καὶ ΚΚΕ-λ) καὶ ἐμεινε μέχρι τὸ τέλος τέτοια.

Καὶ αὐτὸς ὁ χαρακτηριστὸς ἐμεινε μέχρι τὸ τέλος μὲ ἐξέλιξη τὴν ἐμφάνιση τῆς κινήσεως στὴν τηλεόραση. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐκτύπωση βγήκαν τὰ λάθος συμπεράσματα.

Τὸ ΚΚΕ-λ σὲ ὅλη τὴν προεκλογικὴ καμπάνια ταλαντεύτηκε σὲ μιὰ ἐκλογιστικὴ ἐμφάνιση, (ἐπιδίωξε καὶ ἕνα πρόγραμμα κόμματος) καὶ σὲ κάποιες πρωτοβουλίες πού συμμετέχε μὲ ἄλλες ὁργανώσεις τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς (Τομεῖα, συζητήσεις στὴν νομικὴ κλπ.). Ἡ ἀνταπόκριση πού εἶχαν τὰ ὁδοδείκτα τῆς κινήσεως στὴν τηλεόραση ἐπιβεβαιώσαν τὴν ἀποψη γιὰ ἕνα ἐκλογικὸ κατέβασμα στὴν γινόμενη σὲ πολιτικὲς πρωτοβουλίες. Γιατί ἔτσι θὰ φαίνονταν καὶ στὴν ἀρξὴ ἡ διαφορετικὴ φωνὴ πού μῆκε στὴν τηλεόραση. Ἀντίθετα τὸ ΚΚΕ-λ ἐμεινε ὅτι ἡ ἀπῆχηση πού εἶχε διακρίνει τὴν ἐμφάνισή του σὺν κόμμα καὶ ἔτσι αὐτὸ βάρος στὴν τακτικὴ του ἀπὸ καὶ καὶ ἐκεί. Τὸ ἐπιστέγασμα αὐτῆς τῆς ἀπῆχης ἦταν ἡ προελογιστικὴ συγκέντρωση τῆς Πατρίδας. Ἐπὶ ἕνα ὄμοιο ἡ ἐκλογικὴ ἐκτέλεση, μὲ ἐμφάνιση ἀπὸ κατὰ ἀστυς τοῦς ἀμειλητῆς ἀπὸ τὸ μεγαλὸν τοῦ ὁδοδείτου ὁδοῦ. Μὲτὰ καὶ αὐτὴ αὐτὴ γιὰ συνδράματα δὲν ἔχρηζε διείδση.

ΞΑΝΑ ΤΑ ΕΙΣΕΛΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΨΤΗ

Μετὰ τῆς ἐκλογῆς ξαναμῆκε τὸ θέμα τῶν πρωτοβουλιῶν, ἐιδικότερα ἀπὸ ἀπορροή τῶ πολυτεχνεῖο καὶ ὁργανώθηκε στὴν Νομικὴ καὶ ἡ πρώτη συζήτηση. Αὐτὴ ἡ τακτικὴ συνεργασία, ὅπως καὶ τὸς ἄλλες προηγουμένως ἔγινε μέσα ἀπὸ τὴν ἐκτεταμένη τῶν ὁδῶν τῶν ὁργανώσεων χωρὶς νὰ χρησιμοποιηθεῖ κανένα ἐνδιάμεσον σχῆμα ὅπως τῆς κινήσεως.

Εἴγομε αὐτὴ ἡ μορφή συνεργασίας εἶναι ἐμμένη μὲ συγκεκριμένες πρωτοβουλίες καὶ ὄχι ἀπὸ μιὰ μόνον ἀπὸ κοινὸν λειτουργία τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς. Τὸ ἐρώτημα εἶναι τί ἀπὸ τὰ δύο θέλει νὰ καλύψῃ ἡ ἀπόφαση τῆς ΚΚΕ-λ; Ἐάν εἶναι τὴν ἐρώτη ἀνάγκη, δηλαδὴ σὺν ἐργασίες τακτικῆς, αὐτὸ ἔχει λυθεῖ μέχρι τώρα μὲ ἀπλοῦτερο τρόπο. Ἄν θέλει τὸ δεύτερο, δηλαδὴ ἕνα κοινὸ ὅλο τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς εὐὲ νὰ λειτουργεῖ ὄχι εὐκαίρια ἀλλὰ σὲ μόνον βάση τότε προσπαθεῖ μὲ κολὸ πρόχειρο τρόπο νὰ καλύψῃ ἕνα κοινὸ σημαντικὸ ζήτημα αὐτῆς τῆς περιόδου.

Ἡ διαφωνία σὲ σχέση μὲ τὴν πρόταση ὑπάρχει σὲ τρία ἐπίπεδα; Στὸ ἱστορικὸ, στὸ περιεχόμενο καὶ στὴν διαδικασία πού βλέπει νὰ προχωρεῖ μὲ τέτοια ὑπόθεση. Ἡ κίνηση εἶναι ἐμμένη μὲ μιὰ ἐκλογικὴν νεργασία στὴν γινόμενη σὲς ἐπιλογές καὶ ἐκτιμήσεις τῶν δύο ὁργανώσεων πού τὴν ἀποτελοῦν. Ἐχει ἕνα πρόγραμμα πού σὲ "Ἀκροατὸν" ὅτου τὸ παροῦσα δὲν ἔγινε δεκτὸ ἀπὸ καμὲν ἄλλο καὶ μιὰ διαδικασία δικῆς τῆς συγκρήσεως μακριὰ καὶ ἐξω ἀπὸ καθε συζήτηση καὶ συμματοχὴ τῶν ὑπολοίπων συντρόφων τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς.

Καὶ αὐτὰ τὰ προβλήματα τὸ ΚΚΕ-λ μ-λ προσπαθεῖ τώρα νὰ τὰ καλύψει μὲ ἕνα ὁργανωτικὸ τρόπο πρὸς τὸν δὲν δημοκρατικὲς διαδικασίες καὶ ἀμφωνίες πού θὰ ἐξασφαλίσουν τὴν συμματοχὴ πού δὲν ὠρῆρε μέχρι τώρα.

Ὅμως οἱ ἀνάγκες πού ἔχει ἡ ἐπαναστατικὴ Ἀριστερὰ αὐτὴ τὴν περὶ ὅδε εἶναι κύρια πολιτικῆς γραμμῆς καὶ δὲν ποροῦν νὰ καλυφθοῦν μὲ ἕνα πρόγραμμα εὐὲ τὰ λίγα ὅλα καὶ τίποτα καὶ μὲ διέφορες καλὲς ἐκδοχές γιὰ πλατὺς δημοκρατίας. Τὸ σχῆμα εἶναι ἕνα κομμάτι τοῦ προβλήματος καὶ οἱ καθοριστικὲς ἀποτέλεσμα πολιτικῶν συζητήσεων καὶ ἐπιλογῶν καὶ ὄχι τὸ ἀντίθετο.

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ

ΠΡΑΞΙΚΟΠΙΑ

Συνέντευξη από
δυντροφο της ΝΤΕΒ ΓΙΟΛ

"Το αποτέλεσμα αυτών των εξελίξεων είναι η εφαρμογή ενός πολιτικού στρατηγικού νόμου. Ένω συνεχίζονται τα βασανιστήρια, με τρόπο που να ενισχύουν τις φασιστικές σφαγές, ο στρατός εμφανίζεται στο προσκήνιο, όλα και περισσότερο, με το πρόσχημα ότι θα βάλει φραγμό στην ανarchy. Αυτές οι εξελίξεις πρέπει να χαρακτηρισθούν σαν προσπάθεια εφαρμογής ενός καταπιεστικού καθεστώτος, που η πολιτική άσκειται από μια κυβέρνηση με άριστερο πρόσωπο (ένα παράδειγμα που συναντάται πολύ συχνά στις χώρες της Λατινικής Αμερικής). Καί τέτοια καθεστώτα τó να ακολουθηθούν, τις περισσότερες φορές, από ένα ανοιχτά φασιστικό καθεστώς, είναι κάτι τó αναπόφευκτο." (DEVIRINCI YOL, No 21, Αύγουστος 1978)

Ποια προδλήματα ηρδε να λυσει η Χούντα

"Στην Τουρκία, χώρα εξαρτημένη από τον ιμπεριαλισμό, οι αρχές της αδικτικής δημοκρατίας δεν μπόρεσαν ποτέ να λειτουργήσουν. Οι κυρίαρχες τάξεις εξασφαλίζουν την κυριαρχία τους πάνω στις εργαζόμενες μάζες με την ανοιχτή τρομοκρατία, σε αντίθεση με τις χώρες που ισχύει η αδικτική δημοκρατία, όπου αυτό γίνεται με κάποιες παραχωρήσεις στην εργατική τάξη. Καί αυτό γιατί, στην Τουρκία, δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να συνεχιστεί τó εκμεταλλευτικό σύστημα απέναντι στην αντιπολίτευση των μαζών που δεν έχει εξουδετερωθεί από κάποιες οικονομικές παραχωρήσεις.

Κύρια γι' αυτούς τούς λόγους ο φασισμός, ο οποίος στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες ανπτύσσεται σε συγκεκριμένες περιόδους κρίσης, σε χώρες εσαοικιακές όπως η δική μας, εμφανίζεται με μια ιδιαιτερότητα, όπου τó κράτος παίζει ένα σημαντικό ρόλο. Ένα καθεστώς που δεν αναγνωρίζει με κανένα τρόπο τó δικαιώματα καί τις ελευθερίες που συναντάμε στις αδικτικές δημοκρατίες, βρίσκεται συνέχεια στην ημερήσια διάταξη.

Ο στρατός είναι πάντα ένα βασικό στοιχείο τού καθεστώτος. Ο στρατιωτικός νόμος είναι συνέχεια στην ημερήσια διάταξη. Πάντα ως πρόεδρος της δημοκρατίας εκλέγεται ένας στρατηγός. Υπάρχουν περίοδοι όπου ισχύουν κάποια στοιχεία αδικτικής δημοκρατίας, καί δίνονται διαρκώς δικαιώματα καί ελευθερίες. Τά πολιτικά κόμματα καί τó κοινοβούλιο λειτουργούν. Όμως ακόμα καί σε τέτοιες δυσάλες περιόδους, λειτουργεί παράλληλα καί τó Συμβούλιο Έθνικής Ασφαλείας, σάν τó ανώτατο μυστηριώδες όργανο τού κράτους. (Τό Συμβούλιο Έθνικής Ασφαλείας αποτελείται στην πλειοψηφία του από στρατιωτικούς, καί παίζει έναν καθοριστικό ρόλο στή κρατική διοίκηση), ενώ σ' αυτές τις περιόδους οι στρατιωτικοί νόμοι, η καταπίεση καί οι άπογορεύσεις δεν λείπουν ποτέ. Καί σε περιόδους όπου αμφισβητείται η κυριαρχία των εκμεταλλευτικών τάξεων καί τó συμφέροντα της μονοπωλιακής αδικτικής τάξης κινδυνεύουν η στρατιωτική ηγεσία επεμβαίνει κατ' ευθείαν στή διοίκηση της χώρας.

Έτσι τó στρατιωτικό καθεστώς που εγκαθιδρύθηκε στή χώρα μετά τις 12 Σεπτεμβρίου μπορεί να χαρακτηριστεί μόνο σάν μια ανοιχτή εφαρμογή ενός φασισμού άποικιακού τύπου. Έγκαθιδρύθηκε για να εξασφαλίσει τή συνέχεια της κυριαρχίας της μονοπωλιακής α-

δικτικής τάξης. Ένα καθεστώς που κατοργεί όλα τά δικαιώματα καί ελευθερίες που μπορούν να μπουν μέσα σ' ένα πλαίσιο αδικτικής δημοκρατίας, καί στηρίζεται από κάθε άποψη σ' ανοιχτά καταπιεστικές μεθόδους. Υπάρχουν, βέβαια, διαφορές με τις κλασικές φασιστικές δικτατορίες.

Καί πριν από τις 12 Σεπτεμβρίου στην Τουρκία δεν υπήρχε μια δημοκρατία ακόμα καί με τήν αδικτική έννοια. Κυριαρχούσε η καταπίεση καί βαρβαρότητα τού κράτους πάνω στις εργαζόμενες μάζες. Δεν αναγνωριζόταν στις μάζες η ελευθερία τού να συμμετέχουν στην πολιτική καί να οργανώνονται. Όλα τó επαναστατικά έντυπα είχαν απαγορευτεί. Οι άνθρωποι ρίχνονταν στις φυλακές για τις ιδέες τους. Βασανίζονταν καί ταυεκίζονταν όπως στην περίπτωση της θάσας όπου οι εργαζόμενες μάζες πήραν συνειδητά τήν τύχη τους στα χέρια τους. Όλος ο κόσμος είδε καθαρά πως κάνανε σάν τρελοί βάδοντας στο ράφι όλες τις περί δημοκρατίας καί εκλογών διακηρύξεις τους. Τό ελεύθερο, δημοκρατικό, κοινοβουλευτικό καθεστώς ήταν μόνο ένα διαφανές κάλυμμα πάνω απ' όλα αυτά.

Αυτό που άλλαξε με τήν επέμβαση της 12 Σεπτ. ήταν ότι έπεσε κι αυτό τó κάλυμμα, καί ότι έγινε φανερό για τó καλό ότι τó καθεστώς των κυρίαρχων τάξεων στην Τουρκία, είναι ένα καθεστώς σκλαβιάς που στηρίζεται στην καταπίεση καί την τρομοκρατία τού αδικτικού κράτους, σάν βασανιστήρια καί στην τυραννία. Δεν είναι τίποτα άλλο απ' όλα αυτά." (DEV-YOL, λίγους μήνες μετά τó πραξικόπημα).

Η Τουρκία είναι μια ημιαποικιακή νεοαποικιακή χώρα εξαρτημένη από τον ιμπεριαλισμό. Κυρίως μετά τόν Β' Πόλεμο διανομή οι ιμπεριαλιστές θέλησαν να στηρίξουν τήν ανάπτυξη τού καπιταλισμού στην Τουρκία. Έπειδή δεν καταφέρθηκε να εξουδετερωθούν τά προκαπιταλιστικά στοιχεία, η οικονομική δομή έχει μια παραμορφωμένη όψη. Έπειδή η μονοπωλιακή αδικτική τάξη ήταν αρκετά αδύνατη για να κυβερνήσει μόνη της, κυβέρνησε τή χώρα σε συμμαχία με διάφορα καπιταλιστικά κομμάτια - σε μια αντιφαστική συνεργασία που δημιουργούσε προβλήματα.

Η σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ των κυρίαρχων τάξεων δημιουργεί τήν κρίση. Η ανάπτυξη τού επαναστατικού κινήματος, σε συνδυασμό με τήν κρίση εξουσίας μεταξύ των κυρίαρχων τάξεων, στριμώχνει τó καθεστώς. Έτσι για τήν μονοπωλιακή αδικτική τάξη δεν μένει παρά ένας μόνο δρόμος: Ο ανοιχτός φασισμός.

Η μονοπωλιακή αδικτική τάξη θέλει να συγκεντρώσει όλα τήν εξουσία στα χέρια της καί να καταφέρει πλήγματα στους συμμάχους της (τοκογλυφική έμπορική αδικτική τάξη, γαιοκτήμονες). Άλλα βασικά θέλει να καταφέρει χτυπήματα σάν λαό καί κύρια στην εργατική τάξη. Αυτή η οικονομοπολιτική κρίση θα συνεχιστεί όσο θα συνεχίζει να υπάρχει αυτό τó καθεστώς. Έπειδή η μονοπωλιακή αδικτική τάξη της Τουρκίας δεν είναι ισχυρή όπως οι αδικτικές τάξεις της Δύσης δεν μπορεί να εκτονώσει τήν αντιπολίτευση των εργαζόμενων δίνοντάς τους λίγο μέλι. Γι' αυτό τó λόγο τó κυρίαρχο στοιχείο τού κράτους είναι η καταπίεση καί η τρομοκρατία. Έτσι εμφανίζεται ένα καθεστώς που στους θεσμούς νοιάζει με τήν δημοκρατία, αλλά στην ουσία λειτουργεί με τó στοιχείο της βίας, καί εμφανίζεται μια δομή με τή δημοκρατία της στο κρεμαστάρι. Αυτός είναι ο φασισμός άποικιοκρατικού τύπου.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Τά κόμματα των κυρίαρχων τάξεων αποδείχθηκαν ανίκανα να βγάλουν τήν χώρα από τήν κρίση. Με τήν αναπτυσσόμενη κοινωνική αντιπολίτευση, τήν αδυναμία τού καθεστώτος να σταματήσει τούς αγώνες της εργατικής τάξης, καί πάρα πέρα με τó αναπτυσσόμενο πρόταξ τού εμφύλιου πολέμου, με τήν ανεπάρκεια των επιθέσεων των φασιστών καί τού κράτους, με τις 500.000 εργάτες που περίμεναν τόν Νοέμβριο τού 1980 για να αρχίσουν απεργίες εν όψη των διαπραγματεύσεων για τήν Συλλογική Σύμβαση καί τó πιο σημαντικό απ' όλα με τήν ανάπτυξη τού επαναστατικού αγώνα, μια μόνο λύση είχε μένει: τó στρατιωτικό πραξικόπημα.

Η πολιτική της Χούντας τον ένα χρόνο εξουσίας της

Μπορούμε να βάλλουμε στή σειρά τις επιδιώξεις των στρατηγών ως εξής:

- * Η καταστολή τού Αγώνα της επαναστατικής αντιπολίτευσης των μαζών.
- * Η καταστολή των οικονομικών καί κοινωνικών διεκδικήσεων της εργατικής τάξης καί των εργαζόμενων μαζών.
- * Η ανοδιδόρθωση τού κρατικού μηχανισμού καί της πολιτικής εξουσίας που είχαν κλονιστεί λόγω της οικονομικής κρίσης, τού πληθωρισμού καί της ολοένα αυξανόμενης ανεργίας.
- * Τήν εξασφάλιση της σταθερότητας, που ήταν απαραίτητη στους εκμεταλλευτές για τήν εφαρμογή τού οικονομικού προγράμματος.
- * Έτσι δημιουργήθηκε μια ισχυρή εξουσία που ήταν χρήσιμη σάν Αμερικάνικο Ιμπεριαλισμό μετά τήν είσοδό της στή Αφγανιστάν, τήν Ιρανική επανάσταση καί τις επικίνδυνες εξελίξεις στήν Μέση Ανατολή.

Η Χούντα επιτίθεται σάν λαό κύρια για αυτούς τούς λόγους. Από τήν άλλη για λόγους τακτικής συλλογάνει καί κρατάει καί μερικούς φασίστες δολοφόνους. Τά μέτρα της Χούντας ενάντια σάν κόμμα Έθνικιστικού Κινήματος μπορούν να χαρακτηριστούν σάν μια όπλη που γίνεται σε καιρό πολέμου. Γι' αυτό τόν

τρόπο θέλει να δώσει ένα προσώπει ο ούδετερότητας. Γιατί η αντίδραση σ' ένα πραξικόπημα, που θα ήταν φιλικό σάν κόμμα Έθνικιστικού Κινήματος θα ήταν πολύπλευρη. Η Μπαρζουαζία που δεν ήθελε να τó διακινδυνεύσει, έκανε μια στρατιωτική επέμβαση που ήταν δήθεν τόσο ενάντια στην Άριστερα όσο καί στή Δεξιά. Έτσι καί τó καθήκον των πολιτικών φασιστών τó επομίστηκε η Χούντα.

Η Χούντα επιτίθεται μανιασμένα μετά βασανιστήρια, τις ανόγες καί τις σφαγές. Γίνονται συνέχεια μαζικές συλλήψεις. Κλείνουν τά συνδικάτα. Μένει ανοιχτή μόνο η κρατικοσυνδικαλιστική ΤΟΥΡΚΙΣ. Ετοιμάζεται καινούργιος νόμος για τά συνδικάτα ένα καινούργιο σύνταγμα, ένας καινούργιος νόμος για τά Πανεπιστήμια καί νόμοι για τά κόμματα καί τις εκλογές.

Στόν οικονομικό τομέα: Γίνονται μεγάλες ανατιμήσεις. Ο πληθωρισμός τού 1980 σύμφωνα με τόν Εξάλ αυξήθηκε 35%, σύμφωνα με τó Κρατικό Ίδρυμα Προγραμματισμού 80% καί σύμφωνα με τó Υπουργείο Έμπορίου 107,25%. Για τόν πληθωρισμό τού 81 ο Εξάλ λέει 40%, τó ΚΙΠ 150% καί ο σύνδεσμος βιομηχάνων 160%.

Στόν τομέα των οικοδομών καί της γεωργίας, τούς πέντε πρώτους μήνες τó 81 παρατηρήθηκε μείωση επενδύσεων 34%, η ανεργία έχει ξεπεράσει τó 50%. Ο ρυθμός οικονομικής ανάπτυξης είναι σύμφωνα με τó ΚΙΠ 3% καί σύμφωνα με τόν σύνδεσμο βιομηχάνων 1,6%, ενώ η αύξηση τού πληθωρισμού είναι γνωστό ότι είναι 2,5-3%. Δηλαδή η αύξηση τού κατ' κεφαλή εισοδήματος σύμφωνα με τó ΚΙΠ είναι 0-0,5% ενώ για τόν σύνδεσμο βιομηχάνων -1,4% ως -1,1%.

Καταργούνται οι περιορισμοί σάν εξωτερικό εμπόριο καί στις εξαγωγές καί τó έλλειμμα εξωτερικού εμπορίου τó 81 αυξάνει κατά 90%. Η κρατική βοήθεια σάν κρατικά οικονομικά ιδρύματα καί επιχειρήσεις μειώνεται από 351 δισ. λίρες στίς 62 δισ. λίρες. Με τó νόμοσχέδιο για τήν ελεύθερη αγορά κεφαλαίου καί τήν πολιτική τού ελεύθερου επιτόκιου η ανοργάνωση τοκογλυφία δέχεται πλήγματα. Οι τόκοι σάντα ανε 60% καί πάνω. Δέχτηκαν επίσης

ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΜΕΤΑ ΤΟ

πλήγματα και οι συνεπειασμοί που είχαν βασικό φορέα την "Ομοσπονδία Αγροτικών Συνεταιρισμών. Οι τιμές ασφαλείας κρατήθηκαν χαμηλές και έτσι οι φτωχοί αγρότες πήγαν ακόμα πιο κάτω. Οι τόκοι των δανείων που παίρνουν οι καταστηματάρχες και ε παγγελματίες αυξήθηκαν από 19% σε 27-30%. Οι εργατικοί μισθοί καθορίζονται από ένα συμβούλιο το οποίο διορίζεται από την Χούντα. Οι αυξήσεις το 1980 κυμάνθηκαν μεταξύ 70-80% και το 1981 δόθηκε 30%. Το 80 δόθηκε περισσότερη αύξηση γιατί πολλοί κλάδοι δεν είχαν πάρει και αύξηση εδώ και 2 χρόνια. Η Χούντα επιτίθεται μανιασμένα για να πνίξει την πολιτική αντιπολίτευση που μπορεί να αναπτυχθεί λόγω της βάνωσης οι οικονομικής πολιτικής της.

Αυτοί που έχουν συλληφθεί είναι πάνω από εκατό χιλιάδες, αυτοί που έχουν τσιφεριστεί με διάφορους τρόπους πάνω από 500, πάνω από 100 έχουν πεθάνει από βασανιστήρια και επίσης έχουν βρεθεί 60 πτώματα που δεν ξέρουν σε ποιούς ανήκουν. Και 10 έχουν απαγχονιστεί.

Για τη κατάσταση της αριστερας πριν και κατά τη Χούντα

Η δακτική τρομοκρατία πριν τις 12 Σεπτεμβρίου δημιουργούσε άναποσασιστικότητα και φόβο στις μικροαστικές μάζες. Και οι μάζες περίμεναν ένα αυταρχικό καθεστώς που θα σταματούσε αυτά τα επεισόδια. Το στόμα της πολιτικής και στρατιωτι-

κής τρομοκρατίας μετά τις 12 Σεπτεμβρίου δημιουργήσε μία χαλάρωση και άνεση στους μικροαστικούς κύκλους. Το ότι είχαν αποκτήσει επιρροή σε μικροαστικούς κύκλους διανομιμένων οι λαθεμένες πολιτικές εκτιμήσεις για τον φασισμό που έβλεπαν το φασισμό να αποτελείται μόνο από το κόμμα "Εθνικιστικής Δράσης οι όπορουνιστικές και ένδοτικές αντιλήψεις και οι τάσεις να πάρουν θέση απέναντι στη δεξιά και άριστερή τρομοκρατία δημιουργήσε την βάση των απόψεων που αποτελεί την ιδεολογική πολιτική δημιουργία της χούντας. "Επίσης στην περίοδο πριν τις 12 Σεπτεμβρίου σε μία περίοδο που η Τουρκία ζούσε σε μία δίκαιη εξαιρετική κατάσταση, γενικά το άριστερό κίνημα είχε να παρουσιάσει πολλές όλητικές πρακτικές: Διασπάσεις, συγκρούσεις μεταξύ "σοσιαλιστών" και "μοιλικών". Έρριδες και συγκρούσεις στα εσωτερικά των οργανώσεων. Ένδοτικές και όπορουνιστικές τάσεις. Άνευθινες ανταγωνιστικές αντιλήψεις δράσης. Έργατοπατερισμός στα συνδικάτα. Η Χούντα άκομα και σήμερα ενώ επιτίθεται ενάντια στα δικαίωμα των εργατών χρησιμοποιεί την αντιπάθεια τους απέναντι στους εργατοπατέρες. Και το πιο σημαντικό από όλα αυτά είναι ότι δεν κατορθώθηκε να εξασφαλιστεί η δημοκρατία μιας κοινής γραμμής ενάντια στην Χούντα, ή όποια ήταν φανερό ότι έρχοταν. Το καθήκον σήμερα του επαναστατικού κινήματος είναι να δημιουργηθεί ένα ισχυρό επαναστατικό μέτωπο αντίστασης. Η κάθε επίθεση της χούντας πρέπει να είναι μία πρόσκληση ενότητας και αν

τίστασης. Η Χούντα που επιτίθεται άγρια για να εξαντώσει μία ώρα ή χίτερα την αντιπολίτευση, που έχει διώξει όλους τους εκλεγμένους δημοσφους και προέδρους κοινοτήτων προσπαθεί ένα δόκλιορο λαό να τον πατήσει κάτω από τις μπότες της και να μείνει όρθια με τη δύναμη της λόγχης.

Αυτά που έκαναν την επέμβαση στις 12-3-71 "σπείραν άνεμο και θέρμανση φούρτουνα". Οι τωρινοί "σπείραν φουρτούνα και θα θερμάνουν τυφώνα".

Το καθήκον των επαναστατών σήμερα είναι να μετατρέψουν τον πόθο του εργαζόμενου λαού για ελευθερία, δημοκρατία, για μία ανθρώπινη ζωή σε ένα τυφώνα που θα πνέσει προς την εξουσία του ίδιου του λαού.

Η ΝΤΙΣΚ τόσο πριν το πραξικόπημα όσο και μετά δεν έδωσε κανένα αποτελεσματικό άγωνα απέναντι στην Χούντα. Η πολιτική της δεν μπόρεσε να γίνει αποτελεσματική. Ο κυρίαρχος λόγος για αυτό ήταν η πολιτική της άγνοιας της, που δεν έβλεπε την οργάνωση της εργατικής τάξης σε πολιτικό επίπεδο. Οι λόγοι που οι εργάτες βρίσκονταν στην ΝΤΙΣΚ ή συμπάθησαν την ΝΤΙΣΚ ήταν οικονομικοί.

Η πολιτική άγνοια της ΝΤΙΣΚ μπορεί να χαρακτηριστεί οικονομιστική. Το ότι η άγνοια της ΝΤΙΣΚ δε προσπαθούσε να δώσει στους εργάτες πολιτική συνείδηση, ένα πολιτικό προσανατολισμό είχε σαν αποτέλεσμα οι εργάτες να μένουν θεατές στις πολιτικές εξελίξεις. Οι επαναστάτες αγωνίστηκαν για να οργανώσουν πολιτικά τους εργάτες, τόσο

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΟΤΕΣΗΡΕΙΑ 11

αυτούς που βρίσκονταν μέσα στην ΝΤΙΣΚ όσο και αυτούς που βρίσκονταν έξω από αυτήν. Γιαυτό το λόγο οι επαναστάτες αγωνίστηκαν ενάντια στην πολιτική των ρεβιζιονιστών εργατοπατέρων για ένα ιδεολογικό οικονομικό δημοκρατικό άγωνα πάνω σε μία πολιτική βάση. Οι επαναστάτες αν και δώσαν πετυχημένους αγώνες και στα συνδικάτα-μέλη της ΝΤΙΣΚ και σε διάφορα ανεξάρτητα συνδικάτα ενάντια στην πολιτική αυτών των εργατοπατέρων δεν μπόρεσαν να σπάσουν την επιρροή του ρεβιζιονισμού και του οικονομισμού στους εργάτες. Αυτή η ανεπάρκεια είχε δυσμενή αποτελέσματα και για την περίοδο μετά τις 12 Σεπτεμβρίου. Και έτσι η εργατική τάξη που κύρια δέχτηκε την επίθεση της Χούντας δεν μπόρεσε να αντιταχθεί απέναντί της Χούντα.

Η γενική θέση της DEV-YOL για την ΝΤΙΣΚ ήταν και είναι ότι η ΝΤΙΣΚ είναι ένα ταξικό συνδικάτο με άοργάνωση της εργατικής τάξης όπως κυριαρχεί μία λαθεμένη πολιτική. Και στην όποια οι επαναστάτες πρέπει επεμβαίνοντας να δώσουν ένα σωστό προσανατολισμό. Δηλαδή η DEV-YOL βλέπει την ΝΤΙΣΚ όπως και την ομοσπονδία δασκάλων (τουρκική Ένωσισιαστών) στο κίνημα των δασκάλων. Και στην όποια η άγνοια ήταν στην πλειοψηφία της επαναστατική. Υπήρχαν όμως και "ομοσπονδίες είτε μέλη της ΝΤΙΣΚ είτε ανεξάρτητες όπως στον κλάδο των δρυχείων που η πολιτική ήταν επαναστατική.

Η DEV-YOL δεν βλέπει το Κουρδιστάν της Τουρκίας σαν αποικία της Τουρκίας. Το βλέπει σαν μία χώρα που έχει κομματιστεί σε κομμάτια που ανήκουν στην Τουρκία, στο Ιράκ, στο Ιράν και την Συρία. Βλέπει ότι οι έγχθροι των Τούρκων και των Κούρδων επαναστατών στην Τουρκία είναι κοινοί. Και αυτός ο έγχθρος είναι ο ιμπεριαλισμός και η δικτατορία της ολιγαρχίας. Και προτείνει την κοινή οργάνωση, τον κοινό αγώνα των Τούρκων και Κούρδων επαναστατών της Τουρκίας. Και η βασική αρχή αυτού του αγώνα και μιας τέτοιας οργάνωσης αντιλήψης είναι η ήττα του ιμπεριαλισμού και η άναγώριση του δικαίου του έγχθρου αυτού του έγχθρου του Κούρδικου λαού.

Μετά την εγκαθίδρυση της Χούντας οι επαναστάτες προχώρησαν σε οργανωμένες οργανωτικές αναδιορθώσεις. Το βασικό από αυτά μπορούμε να τα συνοψίσουμε ως εξής:

- Η ανάπτυξη του ένοπλου κλάδου των "Επιτρόπων Αντίστασης" και η εξέλιξη τους σε μονάδες ένοπλης αντίστασης.

- Οι ενέργειες κατά της Χούντας μετά το πραξικόπημα: Σ' όρισμένες περιοχές και σε διαφορετικά χρονικά διαστήματα έχουν γίνει παράνομες συγκεντρώσεις και πορείες, και έχουν αναρτηθεί πανό, έχουν γραφτεί συνθήματα και άλλα.

- "Επιθέσεις ενάντια σε αστυνομικά τμήματα και εκτελέσεις-τιμωρία διαφόρων καταδότην σε αρκετές περιοχές. Ένοπλες ενέργειες εναντίον γνωστών εταιρειών και αντιπροσωπειών του ιμπεριαλισμού και ιδιαίτερα του αμερικάνικου.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '81

Συνέχεια από σελ. 5

σταση όπου ένα ζωντανό κίνημα στο δρόμο, στο εργαστήριο, στις γειτονιές, στα σχολεία, στους στρατώνες θα άπαιτούσε ένα ύπαρκτο και συγκεκριμένο αντίκρουσμα της κοινοβουλευτικής αλλαγής. Έδώ, πέρα από το προγραμματικό επίπεδο, βρίσκεται μία βασική διαφοροποίηση της ΕΑ από το ΠΑΣΟΚ όσο και από το ΚΚΕ-ΚΚΕΕ. Κι αυτή η διαφοροποίηση πρέπει να βγει στην επιφάνεια όσο το δυνατό πιο σύντομα. Με την ύποπτη-ξη και τη προβολή αγώνων που ξεσπάνε ούθωρητα σε μία τέτοια κατάσταση (π.χ. φυλακές, κατάληψη Χένινγκερ). Αλλά και με τις πρωτοβουλίες που μπορεί να πάρει οργανωμένα ή ΕΑ ανοίγοντας μέτωπα, διεκδικώντας κατακτήσεις. Σ' αυτή την κατεύθυνση εντάσσεται η πρόταση για τη διαδήλωση της 16 Νοέμβρη. Μία προ-

που η απομόνωση και η προβοκατορολογία είναι πολύ δύσκολη, ένα ζήτημα που μπορεί να έχει συγκεκριμένη συνέχεια, ένα ζήτημα που ένοποιεί και τον "χώρο" αλλά και αποτελεσι πρόταση προς όλα τα κομμάτια του κινήματος μιας κι έχουν άμεσα γνωρίσει τη συμμαχία της κατάργησης των ΜΑΤ. Ταυτόχρονα όμως μία πρωτοβουλία "προγραμματικού χαρακτήρα" μιας και εισηγείται μία διαφορετική στάση απέναντι στη νέα πολιτική κατάσταση. Μ' αυτή την έννοια η διαδήλωση στις 16 Νοέμβρη είναι μία πολύ σοβαρή πρωτοβουλία, μία "αφώνηση" και της ίδιας της ΕΑ από την νάρκη της "δημοκρατικής νίκης" και της επανόρθωσης στο ΠΑΣΟΚ.

Μ' αυτή την έννοια η διαδήλωση των ήδη περιορισμένων δυνάμεων με την όλη χρήση του ΚΚΕ-Α είναι σημαντική. Και γίνεται πιο σημαντική αν εξεταστεί η συγκεκριμένη επιχείρηση

αφνήθηκε τη πρόταση για την αυτόνομη παρέμβαση της ΕΑ στο Πολυτεχνείο. Από τη μία το ΚΚΕ-Α έχει πρόβλημα πολιτικού προσανατολισμού. Ξεκινώντας από την έμφαση που έχει στο προγραμματικό επίπεδο ή αντι-ιμπεριαλιστική αίσχλη, το ΚΚΕ-Α ψάχνει τους διαχωρισμούς με το ΠΑΣΟΚ στα ζητήματα ΝΑΤΟ-Βάσεις, και με μία σχηματική συγκεκριμενοποίηση στο αν θα πάει ή πορεία στη Πρεσβεία ή όχι. Χωρίς να σημαίνει ότι το ζήτημα του ΝΑΤΟ και των "Αμερικάνων" δεν είναι σοβαρό, σήμερα όμως δεν είναι δυνατό να σπείρουν παρά συνθήματα το λογικό διαφοροποίηση. Σε τόσο γενικά θέματα το κίνημα δεν μπορεί σήμερα με τις παρεμβάσεις του να καθορίσει πλαίσιο στο ΠΑΣΟΚ, κι έτσι το αν θα πάει ή όχι η πορεία στη Πρεσβεία το ΠΑΣΟΚ μπορεί να το αποφασίσει χωρίς σοβαρές συνέπειες. Έτσι η έμφαση δεν είναι στο ζήτη-

ΚΕ-Α άρνείται κάποια άλλη χωριστή κινητοποίηση με σκεπτικό "να μην αποσπαστούμε από τον κόσμο". Έδώ είναι και το πρόβλημα γιατί σήμερα ακριβώς έχουμε να "αποσπαστούμε" από το κλίμα συναίνεσης και, χωρίς να απομονωθούμε, να δημιουργούμε συνθήκες που να επιτρέπουν αυτή την "απόσπαση" και σε κομμάτια του κινήματος. Και την απομόνωση που φοβάται το ΚΚΕ-Α δεν την άποφύγει παρά με το πολιτικό περιεχόμενο που διαλέγει για τις πρωτοβουλίες του. Έτσι σήμερα μία άφρημένη προπαγάνδα για την Πρεσβεία δεν λέει τίποτα σε κανένα, ενώ μία πρωτοβουλία για το ΜΑΤ, την αστυνομία και τους κρατούμενους, στον μόνο που δημιουργεί πρόβλημα τα είναι ο Παπανδρέου. Παρόλα αυτά η μεγαλύτερη απομόνωση θα ήταν η προσχώρηση στο κλίμα συναίνεσης για να μην απομονωθούμε. Γι' αυτό ο "να τέτοια ζήτημα"

